

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1077

REDDING UIT DOODSGEVAAR.

20 cent

Met heel veel inspanning slaagden de kerels er in hun makker weer op het dak te trekken.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Redding uit doodsgevaar

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE POLITIEHOND.

Het was omstreeks negen uur in den morgen, toen een jonge man met een rond blozend gelaat en helder blauwe oogen een zwaar motorrijwiel door de deur van een garage duwde, die behoorde tot een landhuis, niet ver van de noordelijkste wijken van Londen gelegen.

Hij scheen tamelijk gehaast te zijn, want niet zoodra had hij het motorrijwiel in gang gebracht, of hij zette de gangwissel op de hoogste versnelling, gaf zooveel mogelijk gas en raasde binnen enkele seconden langs den breeden straatweg, die naar Londen voerde, met een snelheid, die hem hoogstwaarschijnlijk vrij wat bekeuringen op den hals gehaald zou hebben, — als slechts een der veldwachters en politieagenten, die hem voorbij zagen vliegen, in staat was geweest, het nummer van zijn voertuig te onderscheiden.

Maar het bleek al spoedig, dat de jonge man niet uit louter snelheidszucht met een vaart

van honderd kilometer over den weg snelde.

Want bij de eerste de beste apotheek van eenigen omvang, in een der straten van de Noordelijke voorstad gelegen, stapte hij van het motorrijwiel, trok het met een forschen ruk op den standaard, en ging de apotheek binnen.

Een kwartier later kwam hij er weder uit, terwijl hij een klein fleschje en een stevig toegebonden pakje in den zak van zijn motorjekker liet glijden, stapte opnieuw op zijn rijwiel, en reed denzelfden weg weder terug.

Na verloop van een half uur bevond hij zich weder voor het kleine landhuis, stalde het motorrijwiel weder in de garage, en liep om het huis heen, teneinde de voordeur binnen te gaan.

Maar toen hij de hand op de klink van de deur legde, viel zijn oog op een kleinen hond, die rustig op de stoep zat, en hem met zijn schrandere oogen aandachtig scheen op te nemen.

Het was een terrier van een soort, welke de Engelschen „draadharig” noemen en die veel gelijkt op een Airedale Terrier, ofschoon zij bijna een handbreed lager op de beenen staat.

De hond was zeker niet fraai en zou op een tentoonstelling een poover figuur hebben geslagen, daar hij maar al te duidelijk de kentekenen vertoonde van een minderwaardige kruising, maar de geheele uitdrukking van den kop wees op groote schranderheid, moed en weerstandsvermogen.

„Hoe komt die hond hier?” mompelde de jonge man voor zich heen. „Hij zit daar warempel zoo rustig, alsof hij hier thuis behoort.”

Hij bukte zich, teneinde den hond te streelen, maar met een vluggen sprong onttrok zich de terrier aan deze liefkoozing, met een dof gebrom, dat niet veel goeds voorspelde, en terwijl hij zijn bovenlip in rimpels optrok, zoodat de scherpe witte tanden bloot kwamen.

„Nu vriendelijk is het heerschap niet!” hernam de jonge man lachend. „Hij schijnt ergens weggelopen te zijn, maar waarom hij juist hier aan de deur komt zitten is mij een raadsel.”

Hij keek nog eens om, en zag op eenigen afstand een haveloos man, die met de handen in de zakken tegen een der zware boomen leunde, welke hier den weg aan weerskanten omzoomden en zijn blikken onafgewend op het huis gericht scheen te houden.

Maar toen de andere omzag, en naar hem keek, richtte hij zich langzaam op, trok zijn smerige pet diep in de oogen, en verwijderde zich.

De terrier scheen dit te hebben opgemerkt, want hij verliet zijn plaats op de stoep, en kuierde langzaam weg, als iemand, die al den tijd heeft, en een weinig met zijn ziel onder den arm loopt.

„Dat schijnt zijn meester te zijn!” mompelde de jonge man, terwijl hij den man nog even nakeek.

En daarop trad hij vlug binnen.

Hij hing zijn pet aan den kapstok, en sprong de breede eikenhouten trappen op, met de vlugheid van een eekhoorn.

Op het portaal van de eerste verdieping, die tevens de eenige was, opende hij zachtjes een deur, en stond nu in een vertrek met twee ramen maar dat in schemering gehuld was, want voor beide ramen waren de gordijnen op een kier

na dicht getrokken.

Dadelijk trad hem een slank gebouwd, gespierd man tegemoet met een energiek geteekend gelaat en doordringende grijze oogen, die op zachten toon vroeg:

„Heb je het dadelijk kunnen krijgen?”

„Aanvankelijk maakte de apotheker wel eenig bezwaar, om mij het genee middel zonder recept af te geven, maar tenslotte stemde hij toe, toen ik hem zeide, dat het een zeer ernstig geval betrof.”

„En je zeide niets dan de waarheid, Brand!” hernam de ander, die niemand anders was dan John Raffles, de Groote Onbekende eigenaar van dit landhuis onder den naam van graaf Palmhurst, en het zal uit het vervolg spoedig duidelijk worden, waarom hij zich in dit jaargetijde, dat niet bepaald uitlokte tot het verblijf op het platteland, in dit huis bevond in gezelschap van zijn trouwen vriend Charles Brand, die zoeven op zijn verzoek de geneesmiddelen had gehaald.

„Hoe is het nu met Eleonore Manoury?” vroeg Brand, op fluisterenden toon en met een blik naar het bed, waar men onduidelijk den vorm kon onderscheiden van een mens helijk lichaam, dat daar roerloos ternerder lag.

„Er is een weinig wondkoorts bijgekomen, en het is een groot geluk, dat ik er nog in den loop van den nacht voor heb kunnen zorgen, den logel te verwijderen, welken die schurk van een Stanley in zijn huis te Londen op zijn beklagenswaardige minnares had afgevuurd!”

„Denk je dat de arme vrouw er boven op zal komen, die wel zwaar gestraft werd, omdat zij jou trachtte te redden uit de klauwen van den Chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel?”

„Ik geloof nu, Brand, dat ik er verstandiger aan had gedaan, Eleonore Manoury niet hierheen te brengen, maar haar te Londen te verplegen. Ik heb daar huizen genoeg, waar dat ongemerkt zou kunnen geschieden, en waar ik ook aanstonds al het noodige voor haar verpleging bij de hand heb. De lucht is hier schraal, vooral in dit jaargetijde. En daarom ben ik besloten, haar weder naar ons huis in de Victoria Street te transporteren, zoodra haar toestand het maar even veroorlooft, en geef nu spoedig hier wat je voor mij hebt medegebracht, want ik moet haar de geneesmiddelen onmiddellijk toedienen!”

Raffles nam het kleine fleschje en het pakje aan, schoof een der gordijnen een weinig ter

zijde, zoodat het licht naar binnen stroomde, en nu het bleeke gelaat verlichtte van een nog jonge vrouw, die me gesloten oogen op het bed lag.

Raffles hield zich aanstonds met haar bezig, en Brand nam in een gemakkelijken stoel plaats en sloot even de oogen.

Hij wilde het zich zelf niet ontveinzen — hij was tamelijk vermoeid.

En dat was waarlijk geen wonder — hij had in den afgelopen nacht zoo goed als niet geslapen, want de onrust over het lot van Raffles had hem wakker gehouden, en toen hij het eerst weer van hem hoorde, was het slechts om de telefonische instructie van den Grooten Onbekende te vernemen, die hem verzocht, zoo spoedig mogelijk met het snelste motorrijwiel naar het landhuis te komen, en van dat oogenblik af had hij weinig anders gedaan dan de taak van ziekenverpleger te vervullen.

Brand liet nogmaals het gebeurde van het halve etmaal aan zijn geest voorbijgaan.

Met een huivering van schrik herdacht hij het plan van Raffles, om Stanley den aanvoerder van het vreeselijke misdadigers-genootschap in zijn eigen huis te tarten, hem te dwingen, een tweegevecht aan te gaan.

In het middernachtelijk uur was Raffles er in geslaagd, ongemerkt tot in de slaapkamer van den man door te dringen, die voor het oog van de wereld slechts een achtbaar makelaar was, maar die in waarheid de aanvoerder was, de niet lang geleden gekozen „Meester” van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een misdadigers-organisatie, waarbij een zeer groot aantal benden uit bijna alle hoofdsteden van de oude en de nieuwe wereld waren aangesloten.

Maar in stede van den hem geboden kamp ruiterslijk aan te nemen, had Stanley uitvluchten gezocht, en verklaard, dat Raffles hem verreweg de baas was in het hanteeren van duelleerpistool en degen, en dat hij hem dus evengoed kon neerschieten.

De schurk had Raffles daarop voorgesteld, een zoogenaamd Mexicaansch duel aan te gaan, en aanstonds had Raffles toegestemd, ofschoon zijn geheele karakter zich verzette tegen deze strijdwijze waarbij de twee tegenstanders ieder met een mes of dolk gewapend in een volkomen duister gemaakt vertrek worden opgesloten.

Maar de verraderlijke Stanley had Raffles slechts in een val gelokt, en het was alleen te danken geweest aan de tusschenkomst van

Eleonore Manoury, de rampzalige vrouw, die doo Stanley geheel en al aan zijn wil onderworpen was, en die doodelijk bevreesd voor hem was, dat Raffles op het allerlaatste oogenblik had weten te ontkomen aan de val, welke Stanley voor hem had opgezet.

Ter elfder ure, toen Raffles reeds met de ongelukkige vrouw meende te ontvluchten, die hij had weten over te halen, dit afschuwelijk verborgen leven eener slavin voor goed vaarwel te zeggen, had Stanley haar met zijn revolver neergeschoten, en ook Raffles zou zijn avontuur met den dood hebben moeten bekoopen, als er niet een redder was komen opdagen in den persoon van James Henderson, den chauffeur van den Grooten Onbekende, die zijn meester naar het huis van Stanley had gebracht, en, ongerust geworden door zijn lang wegblijven, het huis aan de tuinzijde binnengedrongen was, juist bijtijds om den misdadiger, toen deze voor de tweede maal zijn revolver wilde afvuren, een zwaren stoel naar het hoofd te slingeren.

Raffles was gered — maar Stanley was helaas ntkomen!

De zwaargewonde vrouw was door Raffles en Henderson dadelijk in de wachtende auto getild, die haar naar het landhuis had overgebracht.

Dit alles overdacht Brand, terwijl hij vermoeid de oogen sloot, en met bitterheid in het hart herinnerde hij zich, dat Stanley zich reeds eenmaal in handen van de politie had bevonden, door toedoen van John Raffles, maar dat Scotland Yard hem weder met veel verontschuldigen vrijuit had laten gaan, daar er volstrekt geen bewijzen konden worden aangevoerd voor zijn schuld.

De jonge man wist maar al te goed, dat het zeer waarschijnlijk een persoonlijke strijd zou worden tusschen Raffles en Stanley, tenzij Raffles er in mocht slagen, zoodanige bewijzen tegen den schurk te verzamelen, dat aan zijn schuld niet langer getwijfeld kon worden.

En eensklaps viel het Brand in, dat daar, op slechts weinig meters afstand, de vrouw lag, die deze bewijzen in overstelpende mate zou kunnen leveren, want zij was immers de minnares geweest van dezen booswicht, die gebruik had gemaakt van zijn overwicht op haar, om haar te betrekken in verschillende misdrijven welke hij begaan had, en die in haar verleden een geheim bezat, waardoor Stanley haar geheel in zijn macht meende te hebben.

Het moest worden afgewacht, of de vrouw

er inderdaad toe te vinden zou zijn, om haar vrees voor de bende terzijde te stellen, en Stanley openlijk te beschuldigen, want er was zeker geen sprake van dat Raffles haar daartoe tegen haar wil zou dwingen.

Terwijl Brand dit alles overdacht, had Raffles zich voortdurend bezig gehouden met zijn beschermeling.

En nu zat hij voor het bed, de kin in de hand gesteund, en keek ernstig naar het marmerbleeke regelmatige gelaat, dat zeker schoon zou mogen worden genoemd, als zielelijden en wroeging hun vroegtijdige groeven er niet in getrokken hadden.

Het haar was buitengewoon zwaar en dik, en lag in glanzend zwarte strengen op het kussen.

Nu wendde Raffles langzaam het hoofd naar Brand om, en zeide glimlachend:

„Ga nu wat slapen, mijn waarde, de nacht is zeer vermoeiend geweest, en je hebt een weinig rust zeker wel verdiend!”

„De waarheid is, Edward....” stamelde Brand verlegen, „ik heb niet jou ijzeren gestel, en ik gevoel mij inderdaad wat slaperig!”

„Kom, kom, mijn jongen, weg die valsche schaamte! Ga gerust slapen — Henderson doet reeds het zelfde, maar hem heb ik het bepaald moeten bevelen! Hij is merkwaardig koppig, mijn brave chauffeur!”

„Nu, dan ga ik eenige uren rust nemen, als je het goed vindt,” zeide Brand, terwijl hij opstond. Hij wendde zich naar de deur, maar op den drempel keerde hij zich nog eens om en vroeg:

„Apropos, heb je ook dien kleinen terrier op de stoep zien zitten?”

„Een terrier?” herhaalde Raffles, weder het hoofd naar den jongen man toewendend. „Nee, ik heb niets van dien aard gezien! Zeker een hond van een van de bureu.”

„Nee, dat zeker niet!” hernam Brand lachend. „Onze bureu zijn allen rijke lieden, en zij houden er alleen raszuivere honden op na. De terrier dien ik zag zitten, leek mij wel een kruising te zijn van een bullterrier en een Airedale!”

Nu scheen Raffles' opmerkzaamheid gaande te zijn gemaakt.

Hij stond op, ging naar het venster, dat een

weinig was uitgebouwd, en van waar men de stoep duidelijk kon zien.

„Ik zie geen hond, noch een terrier, noch iets anders!” zeide hij.

„Dat is geen wonder — het beest is met zijn meester meegegaan!” hernam Brand.

„Hoe zag die meester er uit?”

„Een havelooze kerel! Hij stond aan den overkant van den weg, tegen een boom geleund, en keek naar het huis.”

„Wanneer was dat?”

„Toen ik van den apotheker terugkwam.”

„Hij ging heen toen jij binnentrad?”

„Hij ging heen toen ik naar hem omkeek, maar zonder zich te overhaasten, en toen verliet ook de hond zijn plaatsje op de stoep. Maar je schijnt gewicht aan mijn mededeeling te hechten, Edward?”

„Dat doe ik zeker, Brand!” antwoordde Raffles ernstig. „Wat je daar zegt bevalt mij in het geheel niet, en nu ben ik vaster dan ooit van zins, om zoo spoedig mogelijk naar Londen terug te keeren! Ik houd niet van honden, die op andermans stoep zitten en die bij een haveloozen man schijnen te hooren.”

„Maar mijn hemel, wat denk je dan eigenlijk?” riep Brand verbaasd uit.

„Ik denk, dat Stanley natuurlijk nog kleedingstukken in overvloed heeft, die aan deze ongelukkige vrouw hebben toebehoord, en dat het voor een voortreffelijken speurhond niet zoo moeilijk is, haar spoor te volgen over een betrekkelijk eenzamen weg, die bovendien des nachts weinig of niet begaan wordt!”

„Edward, je doet mij schrikken! riep Brand uit. „Wat je daar zegt klinkt niet onwaarschijnlijk.”

„Het klinkt zelfs zeer logisch, Brand!” hernam Raffles. „Indien ik in zijn plaats was, zou ik juist hetzelfde hebben gedaan! Er moet den ellendeling veel aan gelegen zijn, de vrouw weer in zijn macht te krijgen, die hem, onder mijn invloed, in het verderf zou kunnen storten! En ga nu slapen, Brand — wij hebben een geheelen dag voor ons, en in ieder geval zullen de schurken het wel niet wagen, ons lastig te vallen, zolang de avond niet is aangebroken.”

Brand verliet het vertrek, niet bepaald op zijn gemak, en Raffles nam weer naast het bed van de zwaar gewonde vrouw plaats.

Zij sloeg juist de oogen op, prachtige zwarte oogen, en haar smalle witte hand, zocht tastend, over de dekens, tot zij de vingers van Raffles gevonden had.

Zij drukte die vingers uit alle macht, liet haar oogen over het gelaat van haar redder dwalen, en fluisterde bijna onhoorbaar:
„Dank! Dank!”

VOORZORGSMAATREGELEN.

De dag ging voorbij, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Brand had zes uur aan een stuk geslapen, en om een uur of drie in den middag verscheen hij, verkwikt en versterkt door den slaap en een koud bad, in het ziekenvertrek.

Raffles ontving hem daar met den vinger op de lippen en een waarschuwend blik naar het bed.

„Zij slaapt!” fluisterde hij. „En gelukkig is de toestand zeer verbeterd na de toediening van de medicijnen, welke jij gehaald hebt. De wonde begint zich reeds een weinig te sluiten, en over een paar dagen kan zij wel weder vervoerd worden.”

„Dan zullen we dus twee nachten hier moeten doorbrengen?” vroeg Brand, en er was een ongeruste klank in zijn stem.

„Dat zal onvermijdelijk zijn!”

„Maar loopen wij dan geen groot gevaar? Veronderstel eens, dat je vermoedens op waarheid berusten, en dat Stanley ons door een van zijn mannen, die een uitnemenden speurhond bezit, heeft laten nagaan. Die man moet weten dat Eleonore Manoury hier is of hij moet er althans een sterk vermoeden van hebben en in dat geval weet hij ook, dat degeen, die haar gered heeft, niemand anders kan zijn dan John Raffles! Heb je wel eens bedacht, wat daar de gevolgen van kunnen zijn?”

„Ja, Brand, ik heb die gevolgen bedacht — maar dat mag mij niet weerhouden om de genezing van die vrouw te stellen boven mijn eigen veiligheid! Ik heb trouwens reeds mijn maatregelen genomen. Mocht inderdaad de politie verschijnen, op een anonyme waarschuwing van Stanley, dan staat mijn motorrijwiel bij de kleine tuindeur aan de achterzijde van het huis gereed, om mij weg te brengen. Het kleine pad dat achter onzen tuin omloopt, is slechts weinig bekend, en dan aalleen nog maar aan onze onmiddellijke bureu. Dat de Londensche politie er kennis van zou dragen, is niet aan te nemen! Jij blijft dan hier, staat met een verontwaardigd gezicht de politie te woord, en vraagt wat het beteekent, dat zij je komt lastig vallen.”

„Maar als zij de vrouw vindt?”

„Wat zou dat? De vrouw is een bloedverwante van je, een zuster, een nicht, je vrouw mijnentwege! En zij mag volstrekt niet spreken, wat haar trouwens nog zeer moeilijk zal vallen, en al kon zij het, dan ben ik er toch van overtuigd, dat zij alles zou bevestigen, wat jij zeide.

En zelfs de ezelachtigste politiebeampte moet dadelijk beseffen, dat jij Raffles onmogelijk kunt zijn, want zooveel weten zij wel van den Grooten Onbekende, dat zij een nog jongen man met groote blauwe oogen en dik blond haar niet voor den lang gezochten Avonturier aanzien!”

„Maar als zij mij als medeplichtige arresteerren?”

„Zulk een flater zullen zij niet begaan, mijn waarde! Je bent de secretaris van Graaf Palmhurst, en zij zullen zich nog wel eens tweemaal bedenken, alvorens zij iemand van dien naam moeilijkheden in den weg zullen leggen, uitsluitend omdat er een anoniem briefje ontvangen is!”

Een oogenblik zwegen de beide mannen.

Toen begon Raffles opnieuw:

„Wanneer ik inderdaad genoodzaakt mocht zijn overhaast de wijk te nemen dan moet ik die vrouw aan jou hoede toevertrouwen, Brand, tot op het tijdstip, dat ik weder in staat zal zijn, je taak over te nemen. Het ongelukkige schepsel mag tot geen prijs weer in handen vallen van dien bloeddorstigen schurk, een harteloze schavuit, die misbruik heeft gemaakt van een misstap in het verleden van deze vrouw, die zij zich per slot van rekening niet eens behoeft aan te trekken, daar zij mij gezworen heeft, indertijd, jaren geleden, slechts uit noodweer te hebben gehandeld. Iemand die zich eenmaal aan mijn hoede heeft toevertrouwd, mag in dit vertrouwen nimmer beschaamd worden!”

„Haar lot zal niet twijfelachtig zijn, Edward, als die schurk van een Stanley haar weder in zijn macht heeft,” hernam Brand, „en ik verzeker je, dat je op mij kunt rekenen, en dat ik den kerel liever met eigen hand overhoop schiet, dan toe te laten, dat zoo iets zou gebeuren!”

„Dan hebben we verder niets meer met elkander te bepraten op het oogenblik, Brand, en wij moeten rustig afwach en, wat er zal geschieden. Zeg mij eens wat voert Henderson op het oogenblik uit?”

„Vraag je dat nog? Wat zou hij anders doen dan je auto oppoetsen en nazien of aan het motorrijwiel wel alle schroefjes en moertjes behoorlijk zijn vastgedraaid, of alle nikkelen deelen wel glimmen als een spiegel, of de banden wel hard zijn opgepompt, en meer van die zaken! Ik geloof dat onze brave reus maar een onderwerp kent om er over te droomen — en dat is een automobiel en een motorfiets!”

„Wij zullen hem, voor zoover hij nog niet op de hoogte is, alles mededeelen, wat hij noodig heeft te weten, want zijn hulp kan ons van groot nut zijn. En verder kunnen wij voorloopig niets anders doen, dan onze oogen openhouden. Ik wilde voor een lief ding, dat die hond niet op de stoep had gezeten!”

„Maar wat de komst van de politie betreft, Edward, — ik denk dat Stanley daar pas in het uiterste geval toe zal overgaan, want als hij die er inmenkt, loopt hij toch altijd gevaar, dat je, als voor jou alles toch verloren moet schijnen, niet zult aarzelen, desnoods al de geheimen te verraden, om hem in je ondergang mede te slapen.”

„Hoe het ook zij, Brand — voor ons zal de leuze moeten zijn: afwachten en goed uit de oogen zien! En nu begint de natuur ook bij mij haar rechten te doen gelden — ik ga nu op mijn beurt wat rusten, want niemand kan zeggen wat de nacht zal brengen!”

„Een voortreffelijk voornemen! Heb je mij geen instructies te geven ten aanzien van de zieke?”

„Niets anders dan dat je haar om de twee uren een lepel geeft van de medicijn, die je zelf gehaald hebt, en een paar keer den koortsthermometer aanlegt. Mocht je verhooging van temperatuur constateeren, wek mij dan onmiddellijk.”

„Ik beloof het je, zeide Brand.

„Dan ga ik nu naar mijn slaapkamer! Wapen je met een sterken kijker, en speur nu en dan den weg eens af, van den erker uit. De boomen zijn geheel kaal en je kunt den breeden straatweg in beide richtingen afzien. Dat is een gelukkige omstandigheid, want zoolang het dag is zal er in ieder geval niemand kunnen naderen, vriend of vijand, of wij zullen het kunnen zien!”

Nadat alles op deze wijze geregeld was, trok Raffles zich in zijn slaapkamer terug, om

eenige uren welverdiende rust te gaan genieten.

Brand volgde de hem gegeven instructies met de grootste nauwkeurigheid op.

Om het kwartier plaatste hij zich, gewapend met een sterk vergrootenden verrekijker in een der beide erkers, vanwaar men een onbeperkt uitzicht had over den omtrek en speurde den straatweg af.

Hij zag echter niets verdachts.

Er reden een paar auto's voorbij, maar hij herkende ze alle als toebehoorende aan grondbezitters uit den omtrek, die waarschijnlijk hier waren om te jaren.

Hij zag echter noch den kleinen terrier, noch den haveloozen man.

Wel gingen er eenige dozijnen voetgangers voorbij, maar zij bleven niet staan, en liepen rustig verder.

En toch was het wel mogelijk, dat zich onder die schijnbaar onverschillige voorbijgangers, lieden bevonden, door Stanley uitgezonden om poolshoogte te nemen.

Wat den Meester zelf betreft — Brand achtte het niet zeer waarschijnlijk dat hijzelf aan eenige onderneming zou deel nemen, indien deze al mocht plaats vinden, want de zware stoel hem door Henderson naar het hoofd geslingerd, zou hem wel zoodanig geraakt hebben, dat hij er niet aan kon denken, in persoon handelend tegen zijn doodsvijand op te treden. Bovendien had Raffles hem tijdens het vreeselijke gevecht in de duistere kamer een wonde met zijn dolk toegebracht, die zeker ook niet zonder gevaar zou zijn.

Op geregelde tijden bemoeide hij zich met de gewonde vrouw, en het was hem een vreugde te zien, hoe reeds een flauwe blos haar wangen kleurde, en hoe klaarblijkelijk haar toestand gaandeweg beter werd.

Nu en dan zag hij ook Henderson op het kleine voorplein, gekleed in zijn werkkleed, een pijp in den mondhoek, en natuurlijk met een Engelschen sleutel in de rechterhand — Henderson zonder schroevendraaier of ander stuk gereedschap was eenvoudig iets ondenkbaars!

Tegen zes uur, terwijl het reeds donker werd, begon Brand zich met het middagmaal bezig te houden.

De avontuurlijke loopbaan van Raffles en zijn beide metgezellen, welke hen vaak in de meest ongewone omstandigheden plaatste had tot natuurlijk gevolg, dat vooral Henderson en Brand het in de edele kookkunst tot een verrassende hoogte hadden gebracht.

En zoo viel het hem niet moeilijk met hetgeen

Henderson in den loop van den middag met een der motorrijwielen uit het naburige dorp aan levensmiddelen was gaan halen, een smakelijken maaltijd te bereiden.

Daar was een kippensoep, waarvan de geur alleen in staat was, den meest verwoeden vegetariër te bekeeren, een lamsrib, die haars gelijke zocht, en ten slotte een meelpudding, waaraan Brand al zijn talenten ten koste had gelegd, en die dan ook, zooals Henderson het uitdrukte „het toppunt was.

Een glas goede roode wijn zou er het zijne toe bijdragen, dezen maaltijd genade te doen vinden in de oogen van John Raffles, die omtrent zeven uur weder te voorschijn kwam, en zooals Brand wel half en half verwacht had, den jongen man aanstonds berispte, omdat hij hem te lang had laten slapen.

Raffles ging allereerst naar de zieke kijken, bevond dat haar toestand nog altijd vooruit ging, en begaf zich vervolgens naar de kleine eetkamer, die aan de voorzijde van het huis gelegen was.

Henderson was van chauffeur in buttlar veranderd, en het was nog de vraag, in welke beide functies hij uitblonk.

Hij stond daar zoo statig en plechtig bij het kleine buffet gereed om de spijzen op te dragen, alsof hij jaren achtereen niets anders had gedaan bij den ouden adel van Engeland.

En de brave kerel, die in menig geval in de wildernis, in de steppen, in de Canadeesche prairie, of op de sneeuwvlakten van Alaska, steeds zijn maaltijden gemeenschappelijk gebruikte met Raffles en Brand zou met verontwaardiging het denkbeeld verworpen hebben hier in het landhuis van „graaf Palmhurst” hetzelfde te doen.

Hier was hij de trouwe bediende van Lord Edward Lister en niets meer!

Nadat de beide vrienden den maaltijd met smaak genuttigd hadden, ging Henderson dan ook kalmpjes naar de keuken, en nuttigde daar op zijn beurt met gezonde eetlust zijn portie, terwijl Raffles zich naar de ziekenkamer spoedde, teneinde daar zijn patiente wat bouillon en geklutste eieren te doen gebruiken.

Toen hij van dezen tocht terugkeerde, zeide hij tot Brand, die een siagret had opstoken:

„Als zij zoo blijft, kunnen wij het er overmorgen wel op wagen, haar weder naar Londen te vervoeren, waar de schurken ons heel wat minder gemakkelijk zullen terug vinden dan hier op het platteland. De wonde sluit zich uitstekend en de koorts is van geen belang.”

„Wat zullen wij nu vanavond doen?”

„Wat ik je reeds gezegd heb — wachten! Ik ben niet gerust — die geschiedenis van den hond en van den haveloozen man staat mij volstrekt niet aan! Het kan natuurlijk toeval zijn — maar wij moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat het opzet was! Het kan wel verbeelding zijn, ik ontken het niet, maar wij zullen hier de wacht moeten houden! Heeft Henderson het motorrijwiel bij de kleine tuin-deur gereed gezet?”

„Ja, alles is in orde!”

„Dan zullen wij nu maar spoedig alle lichten dooven, behalve in deze kleine rookkamer, met haar erker, vanwaar wij naar buiten kunnen zien als het noodig is, en wij zullen onzen tijd korten met een partij whist — dat spelen wij beiden met een blinde!”

„Wat doet Henderson?”

„Laat hij de achterzijde van het huis maar in het oog houden! Als er inderdaad een soort overval beraamd wordt door de heeren bandieten, dan is de kans niet uitgesloten, dat zij ook aan de tuinzijde hun werkzaamheden beginnen! Weet hij waar het om gaat?”

„Ja, ik heb hem op de hoogte gesteld, en onze reus is bezield met gevoelens jegens die schurken, die weinig goeds voor hen voorspellen, wanneer het noodlot hen in zijn armen voert!”

Brand had intusschen de speeltafel reeds gereed gezet en een oogenblik later waren zij in het spel verdiept.

Het was nu zeer stil in het huis.

Ook van buiten drongen slechts nu en dan zwakke geruchten tot de beide vrienden door — het zwiepen van natte takken, het gerucht van den wind in den schoorsteen, en slechts zeer zelden het gegrom van den motor van een voorbijrijdende auto.

Na elke robber stonden Raffles en Brand op, teneinde het gordijn ter zijde te schuiven, dat den kleinen hoekerker afsloot, en een blik naar buiten te werpen, op den eenzamen straatweg, die slechts vaag verlicht werd door het licht van ver uiteenstaande lantaarns.

Om elf uur wierp Raffles zijn kaarten neder, en zeide:

„Jij bent mij vanavond de baas, mijn waarde! Ik geloof dat mijn gedachten elders zijn, ik denk niet genoeg aan het spel! En toch gevoel ik volstrekt niets, dat op vrees voor mijzelf gelijkt! Het is alleen de onrust, dat de ongelukkige, gewonde vrouw iets zou overkomen, nadat ik haar mijn bescherming

heb toegezegd! Kom, Brand, laten wij ons ter ruste begeven! Zijn alle alarminrichtingen goed nagezien?"

„Zij werken onberispelijk, Edward!"

„Dan s er ook geen aanleiding, om nogmaals onze nachtrust op te offeren! Wij slapen in de kamer naast onze zieke, en het minste gerucht zal ons doen ontwaken!"

„Tenzij de bandieten er in slagen, onze alarminrichting buiten werking te stellen."

„Als zij dat doen, Brand, dan bemoei ik mij mijn geheele leven lang niet meer met electriciteit, en dan ben ik slechts een knoeier," hernam Raffles kortaf. „Want zooals ik mijn alarminrichtingen heb aangebracht, is het volstrekt niet voldoende, om den contactdraad door te knippen! Integendeel, daardoor juist wordt de alarmbel in beweging gebracht, evengoed als door het openen van deuren of ramen!"

„En als zij langs den kant van het dak trachten binnen te dringen?"

„Dat kunnen zij beproeven, maar zonder veel succes! Verondersteld, dat zij in staat zijn, met een lange ladder het dak te bereiken — welk voorwerp zij dan mee moeten brengen, want h'er op ons erf is er geen te vinden — dan kunnen zij door het zolderluik binnendringen — maar ook dat kan niet, zonder dat ik in mijn slaapkamer gewaarschuwd word!"

„Laten wij eens aannemen, Edward, dat inderdaad je vrees bewaarheid wordt, en dat wij vannacht een overval te duchten hebben.

Wat denk je dan te doen?"

„Wel — mij van de indringers meester te maken!"

„Wat baat dat, als je hen toch niet aan de politie kunt uitleveren?"

„Dat zal ik wel degelijk doen, al is het dan niet persoonlijk! Als wij eenigen hunner vangen, dan blijven zij eenvoudig hier, en jij zult de man zijn die hen over een paar dagen aan de politie overhandigt. — als wij Eleonore Manoury eenmaal in veiligheid hebben gebracht. En nu hebben wij lang genoeg hier over gepraat — ik wensch je wel te rusten!"

Wanneer het sein in mijn kamer overgaat, dan kom ik je aanstonds waarschuwen!"

De beide vrienden drukten elkander de hand, en zochten ieder hun slaapkamer op, aan weerskanten van het vertrek gelegen, waar Eleonore Manoury gewond terneder lag.

Daar de kamer van Raffles door een tusschen-deur in verbinding stond met dit vertrek, zou het hem gemakkelijk vallen, de gewonde vrouw aanstonds te kunnen bijstaan, indien haar toestand mocht verergeren!

Wat Henderson betreft, hij sliep in een der kleine logeerkamers aan den achterkant van het huis en desgewenscht zou de schel van de huistelefoon hem aanstonds kunnen wekken.

Om half twaalf in den nacht was alles in het landhuis in diepe rust verzonken.

Alle lichten waren gedoofd, en slechts in de vestibule brandde een kleine elektrische lamp.

HET GIFTGAS.

Het was ongeveer halfdrie in den nacht, toen Raffles gewekt werd door een vreemde gewaarwording, welker aard hij niet aanstonds kon bepalen.

Het moest een soort instinct geweest zijn, want de alarmschel, die zich vlak boven zijn hoofd bevond was niet afgegaan, en ook was het geen gerucht, dat hem plotseling overeind deed zitten en in de duisternis voor zich uitstaren.

Hij wierp een blik op het horloge met de lichtende cijfers en wijzers, dat op den stoel voor zijn bed lag, rekte zich uit, en bleef toen in luisterende houding liggen.

Maar eensklaps ving zijn oor een zacht schurend geluid op, waarvan hij de beteekenis niet aanstonds begreep.

Alleen stond het bij hem vast, dat het uit de aangrenzende kamer kwam, waarvan hij de deur op een kier had laten staan.

In een wip was hij uit bed, schoot een paar kleedingstukken en zijn muilen met vilten zolen aan, en schreed zacht als een kat naar de tusschendeur, na van onder zijn hoofdkussen zijn revolver, en van den stoel zijn elektrische lantaarn te hebben genomen.

Hij trok de deur voorzichtig open, en luisterde terwijl zijn oogen trachtten de duisternis, die in het vertrek heerschte, te doorboren.

Weer ving zijn oor het zach schurende geluid op, dat nu overging in een getik, alsof met een kleinen hamer zachtjes op blik geklopt werd.

Zonder zich te bedenken, ontstak hij zijn krachtige elektrische zaklantaarn, en richtte den lichtstraal in het ziekenvertrek.

In het eerst zag hij volstrekt niets bijzonders.

Eleonore Manoury sluimerde rustig, het ge-
laat naar den muur gewend, de beide witte han-
den bovenop de deken ineen gestrengeld.

En toch gevoelde Raffles instinctmatig dat er iets in de kamer veranderd was.

Zijn oogen gingen spiedend rond, en tenslotte bleven zij gevestigd op den schoorsteenmantel en op den open haard.

In den haard had een vuur gebrand, maar Raffles had dit tegen den avond laten uitgaan, uit vrees, dat de rook wellicht de gewonde zou hinderen.

En nu zag hij in het sterke licht van zijn lantaarn een klein zwart voorwerp langzaam uit den schoorsteen neerdalen.

Uit de verte gezien, zag het er uit als een groote peer, van donkere kleur, die bevestigd was aan een dik snoer.

Het voorwerp zakte nog steeds en het was duidelijk, dat er zich iemand op het dak moest bevinden, die dit bewerkstelligde.

Op de teenen sluipend trad Raffles naderbij, steeds het licht van zijn lantaarn gevestigd houdend op het zonderlinge voorwerp, en toen hij er nog slechts een meter van verwijderd was, zag hij wat het was.

De peer was een soort ijzeren kogel, een weinig langwerpig uitgerekt, hol en doorboord met een aantal zeer fijne gaatjes, ongeveer als een rijstkoker, ofschoon de gaatjes veel kleiner waren dan in zulk een voorwerp.

Deze holle peer van dun ijzer was bevestigd aan een gewone zwarte gas slang, zooals ze vroeger veel voor gasfornuizen werden gebruikt.

En op hetzelfde oogenblik begreep Raffles dat hij juist bijtijds was gekomen, en wat deze

verraderlijke kogel beteekende.

Er kon niet aan worden getwijfeld, of de schurken die zich boven op het dak bevonden, en die klaarblijkelijk het spoor van Eleonore Manoury teruggevonden hadden, waren voorzien van een reservoir met stikgas, waarschijnlijk van dezelfde samenstelling als in den grooten wereldoorlog voor het eerst werd gebruikt, en persten dit nu door de gummi buisleiding in de slaapkamer, waar zij dus blijkbaar de gewonde vrouw aanwezig wisten, ofschoon Raffles zich niet kon voorstellen, hoe zij dit hadden kunnen ontdekken.

Het was ook zeer wel mogelijk, dat het hun duivelsche plan was geweest, op deze wijze achtereenvolgens alle kamers van het huis te vergiften.

Raffles wist maar al te goed, dat een kwartier, ja tien minuten, ruimschoots voldoende zouden zijn, om een betrekkelijk kleine kamer, waarvan ramen en deuren gesloten waren, met een hoeveelheid stikgas te vullen, meer dan genoeg om desnoods een half dozijn menschen onder vreeselijk lijden te dooden, en zeker wanneer zij in den slaap verrast werden.

Maar dat kon men van Raffles niet zeggen.

Hij was ntegendeel klaar wakker en dat bewees hij spoedig genoeg.

Hij wachtte niet af, tot de ijzeren bal den vloer van den haard zou hebben bereikt, hetgeen voor de mannen daarboven het teeken zou zijn geweest, dat zij het voorwerp niet verder behoeften te laten zakken, maar greep het verraderlijke ding beet en bracht het, de buis met duim en vinger dichtknijpend naar het raam, hetwelk hij voorzichtig openschoof.

Hij legde den doodelijken bol met een zachten tik op de vensterbank en dadelijk hielden de moordenaars op het dak op met het laten vieren van de gummi buis — blijkbaar waren zij van meening, dat de bol nu pas den vloer van den haard had bereikt.

Raffles schoof het raam behoedzaam weer dicht, zoodat de bol door de zwaarte van de gummi buis onmogelijk weder naar binnen kon vallen, en tevens de buis voortdurend werd dichtgeknepen, hetgeen de bandieten op het dak spoedig genoeg zouden merken, en haastte zich toen het vertrek weder uit.

Hij had bij dat alles zoowenig gerucht gemaakt, dat de zieke zelfs niet was ontwaakt.

Nadat hij zijn slaapkamer verlaten had, begaf Raffles zich aanstonds naar die van Brand, en wekte hem.

Een weinig slaapdronken nog, richtte Brand

zich in bed op en keek Raffles verbaasd aan.

Hij wilde iets vragen, maar Raffles legde zijn vinder op de lippen, en beduidde hem met gebaren dat hij moest opstaan en een paar kleedingstukken aanschieten.

Hij dwong den jongen man een bouffante om te doen, en zijn wollen muts op het hoofd te drukken, en duwde hem ten slotte zijn revolver in de hand, die op een kleine tafel lag.

Brand keek hem verwonderd aan, en vroeg toen op fluisterende toon:

„Wil je mij eens zeggen, wat er eigenlijk gaande is? Zijn de bandieten in huis?”

„Niet in huis, maar er op!” verklaarde Raffles.

„Wat voeren zij daar uit?” vroeg Brand, die nu begreep dat het ernst was.

„Zij trachten ons te vergiften — dat is alles. Maar vraag niet zooveel en kom liever mede om hen te vatten — ik zal ook Henderson waarschuwen. Wacht hier tot wij terugkomen — en let goed op den schoorsteen! Wanneer je een bol van plaatijzer naar beneden ziet komen, die aan een gummi buis is bevestigd, breng hem dan aanstonds buiten het raam, als je leven je lief is, want het ding is gevuld met stikgas, dat door kleine gaatjes in het vertrek dringt!”

En voor Brand nog eenigen uitleg had kunnen vragen, had Raffles het vertrek weder verlaten.

Hij ging zijn slaapkamer weder binnen, en trad op het telefoontoestel toe.

Het was een huistelefoon, door Henderson zelf aangelegd, en waarvan de bel slechts een zwak geluid gaf.

Daar dit instrument echter vlak bij het hoofd van Henderson aan diens bed was bevestigd, duurde het slechts kort voor de reus wakker werd en zijn instructies in ontvangst kon nemen.

Hij kleepte zich haastig aan, greep een gummi knuppel, zooals de Amerikaansche politieagenten er een gebruikten, zijn geliefkoosd wapen en voegde zich vervolgens bij Raffles en Brand, die hem in de rookkamer opwachtten.

Hij werd met enkele woorden op de hoogte gesteld, en zwaaide al luisterend met zijn knuppel, met een strijdlustige uitdrukking op zijn gelaat, die de bandieten schrik zou hebben ingeboezemd, als zij haar hadden kunnen zien.

„Hoeveel zouden er zijn?” vroeg Brand zachtjes.

„Zeker niet meer dan twee, of hoogstens drie,” antwoordde Raffles. „Het is duidelijk, dat het in hun belang is, zoo weinig mogelijk opzien te baren, en voor het verraderlijke werkje, dat

zij te verrichten hebben, zijn twee mannen ook ruimschoots voldoende."

"Hoe komen wij naar het dak zonder dat zij het merken?"

"Wel, wij zullen nu maar niet aannemen, dat zij zich als kanaries er op hebben neergelaten, maar dat zij gebruik hebben gemaakt van een of meer ladders, en ik zie niet in, waarom wij dat voorbeeld niet zouden volgen!" antwoordde Raffles.

De drie mannen verlieten nu het huis aan de achterzijde, en aan Raffles werd de taak over gelaten, de deur te openen, want hij was de eenige die dit zoo zachtjes kon doen, dat er in de nachtelijke stilte volstrekt niets te hooren viel.

Een oogenblik later stonden de drie mannen buiten op het smalle klinkerpad, dat achter langs het huis heen liep, en dat de scheiding vormde tusschen het landhuis en het kleine park, dat er zich achter uitstreckte.

De maan stond in het laatste kwartier aan een wolkeloozen hemel, en het was dus niet volmaakt donker, licht genoeg althans om met een oogopslag te kunnen zien, dat de ladder, waar naar men zocht, zich in ieder geval niet aan dezen kant van het huis bevond.

Maar toen zij den hoek omsloegen, zagen zij het voorwerp recht voor zich, tegen den zijgevel geplaatst.

En de bandieten hadden dit ongestraft kunnen wagen, want wie zou er op dit uur van den nacht over den straatweg gaan?

De boeren, die hun groenten naar Londen brachten, de melkboeren en al de overige plattelandsbewoners, die de reusachtige wereldstad van voedsel gingen voorzien zouden, voor zooverre zij niet van een trein gebruik maakten, pas over een uur met hun karren komen voorbijrijden.

Inderdaad bestond de ladder uit twee deelen, die door middel van een touw aan elkaar gebonden waren, en het boveneinde van de spijlen reikte tot juist onder den rand van het dak.

Henderson, brandend van strijdlust, wilde reeds den voet op de onderste sport van de ladder zetten, toen Raffles de hand op zijn arm legde, en glimlachend fluisterde:

"Een oogenblik, James! Waarom zouden wij ons eigenlijk vermoeien?"

"Wat wilt gij zeggen, Mylord?" vroeg de reus.

"Wel wij hebben niets anders te doen dan de ladder weg te nemen!" gaf Raffles ten antwoord. "Ik wil wel aannemen, dat het knappe lieden zijn daar boven, maar zij zullen

toch wel niet in staat zijn van het dak van het landhuis weg te vliegen! Wij zullen heen eenvoudig boven laten en om de politie te-
lephoneeren!"

"En als zij op iets dergelijks gerekend hebben, Edward en touwladders bij zich hebben?" wilde Brand weten.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, en scheen na te denken.

Toen antwoordde hij:

"Het is mogelijk, dat je gelijk hebt, mijn jongen — en daarom zal ik ons plannetje in dezer voege wijzigen. Ik klim nu alleen naar boven, en ik zal zien of zij werkelijk een dergelijk hulpmiddel hebben medegebracht. Is dat het geval, dan zal ik dat spoedig genoeg ontdekken en ze mede terugnemen!"

"En als je overvallen wordt?" vroeg Brand ongerust.

Dan zal een enkele kreet wel voldoende zijn om jullie beiden ter hulp te doen snellen!" gaf Raffles ten antwoord.

En reeds begon hij te klimmen, terwijl Henderson en Brand, in de grootste spanning zijn gestalte volgden, zooals hij zich geruischloos omhoog werkte, langs de steile ladder.

Er was nog geen minuut verstreken of zij zagen Raffles de voeten op den bovensten sport zetten en met het bovenlijf over den rand van het op deze plek platte dak leunen.

Het moest hem dus gemakkelijk vallen, op het dak te klauteren, en inderdaad zagen Henderson en Brand, de laatste met de revolver in de vuist, hem even later naar beneden wuiven, en daarop uit het gezicht verdwijnen.

Vijf minuten verstreken in de grootste spanning, en reeds wilde Henderson, die de ongeduldigste was, op zijn beurt de ladder beklimmen, toen de gedaante van Raffles weder verscheen.

En zelfs in de halve duisternis kon Brand zien, hoe hij een rol opgeschoten touw van eenige centimeters dikte over den schouder had geworpen, teneinde bij het omlaag klimmen niet in zijn bewegingen gehinderd te worden.

Maar alles scheen daar boven toch niet zoo gegaan te zijn, als Raffles het had gehoopt en verwacht.

De Groote Onbekende scheen gehaast te zijn, dat was duidelijk aan zijn bewegingen te zien.

En wie het niet zag, die zou het even later kunnen hooren, want toen knalde er een revolver-schot, en er moest dicht bij den rand van het dak worden geschoten, want de roode vuurstraal was duidelijk van beneden af zichtbaar.

Henderson slaakte een kreet van woede, en wilde de ladder beklimmen, maar reeds had Raffles zich over den rand van het dak geslinderd, en de beide einde van de ladder met ellebogen en knieholten omklemd, ten einde zich vliegensvlug naar beneden te laten blijden. Hij was echter nog geen drie meter gedaald, of er verscheen een gedaante bij den dakrand, die de beide uiteinde van de ladder vastgreep en het zeer steil staande voorwerp achterover begon te duwen.

Reeds stond de ladder rechtstandig, en het volgende oogenblik zou zij aan den anderen kant beginnen over te hellen, toen Henderson zich bukte, een der sporten greep en de ladder met groote inspanning weder in haar vorigen stand terugtrok.

Raffles zette den glijtocht ongehinderd voort, en was een seconde later beneden, terwijl daarboven een gebrul van dierlijke woede werd geslaakt.

De man daar boven maakte zich gereed, op zijn beurt van de ladder af te dalen, maar Henderson liet hem er de gelegenheid niet toe.

Met een enkelen ruk trok hij de ladder weg, en de man daarboven, die zich reeds over den dakrand had geslinderd kon de bovenste sport onmogelijk meer met den voet bereiken.

Zoo hing hij daar met beide handen aan den dakrand en zijn angstig gebrul vervulde de lucht.

Het was duidelijk, dat de man het onmogelijk in die houding lang zou kunnen uithouden, wanneer men hem niet ter hulp kwam.

Juist op dat oogenblik echter verschenen er twee andere gestalten, die ieder een der armen van den hangenden man grepen, en hem uit alle macht weder naar boven trokken.

Zij boden op deze wijze zeker een uitstekend mikpunt, maar geen der drie mannen daar beneden dacht er een oogenblik aan te vuren op een man, die zich op dat oogenblik in doodsgevaar bevond, al waren zij in hun binnenste overtuigd, dat de bandieten daarboven er waarschijnlijk minder ridderlijke begrippen op na hielden.

Met heel veel inspanning slaagden de twee kerels er in, hun makker weder op het dak te trekken, en daarop verdwenen zij, nadat zij zich hadden overtuigd, dat de ladder voor hen een onbereikbaar ideaal was geworden.

Toen alles weder stil was geworden, vroeg Brand, wiens hart nog luide klopte van den doorgestanen angst:

„Hoeveel zijn er boven?”

„Zooals ik verwachtte — drie mannen!”

„Is het touw, dat je hebt meegebracht, hun eenige verbindingsweg met den beganen grond?”

„Ja, er is nu geen sprake van dat zij het dak zouden kunnen verlaten — tenzij zij het langs de regenpijp zouden willen beproeven. Dat is een levensgevaarlijk werkje, en een man is voldoende om met zijn vuurwapen die geheele pijp te kunnen bestrijken, als ik het zoo mag uitdrukken.”

„Je hebt in doodsgevaar verkeerd, Edward!” hernam Brand, terwijl hij zijn hand op den schouder van zijn vriend legde.

„Dat was mijn eigen schuld! Ik schopte in de duisternis, toen ik reeds op den terugweg was, tegen den opstaanden rand van een der luiken, en het was daarboven zoo stil, dat het wel moest worden gehoord!”

„Wat zullen wij nu doen?”

„Dat zal ik je zeggen, Brand. De politie wordt nu aanstonds gewaarschuwd, en ik maak mij uit de voeten, al was het maar gedurende eenige uren, want bij hun gevangenneming zullen de drie schurken natuurlijk dadelijk mij aanwijzen als John Raffles! Maar voor ik ga zullen wij een gedeelte van de gummibuis met touwtjes afbinden!”

„Waarom?” vroeg Brand.

„Om als stuk van overtuiging te dienen, mijn waarde!” antwoordde Raffles. „Je begrijpt toch wel, wat die mannen zich, nu zij in de val zitten, allereerst zullen haasten, het stikgas in hun reservoir op veiligen afstand en benedenwinds in de buitenlucht te laten ontsnappen, om zich aldus tenminste te vrijwaren tegen de beschuldiging, dat zij ons hebben willen vergiften. Blijft er evenwel wat van het dodelijke gas in de gummibuis achter, dan is dat voldoende om hun schuld overtuigend aan te toonen! Laten wij spoedig naar binnen gaan, en jij, Henderson, haal de ladder geheel en al weg en houd vervolgens de regenpijp in het oog!”

Alsof het een veertje was, tilde Henderson de ladder van haar plaats en legde haar vervolgens plat op den grond, waarna hij zijn post bij de regenpijp ging betrekken, nadat Brand hem de revolver had toevertrouwd.

Raffles had zich eeds binnenshuis begeven en stelde zich nu in verbinding met Scotland Yard, verklarende dat een bende inbrekers een aanslag had willen plegen op het leven en waarschijnlijk ook op de bezittingen van graaf Palmhurst, die er evenwel in geslaagd was hun plan te verijdelen, en thans verzocht zoo spoedig mogelijk eenige politiebeamten te zenden, ten-

einde de bandieten, die zich op het dak bevonden in verzekerde bewaring te nemen.

Juist had hij het toestel weder opgehangen na de toezegging te hebben gekregen, dat er binnen een half uur een kleine politiemacht aanwezig zou zijn, toen Brand binnentrad, met een verschrikte uitdrukking op zijn gelaat, en uitroep:

„Mag ik je er op wijzen, Edward, dat wij iets

vergeten hebben ?”

„Wat dan ?”

„Wel, uit wraakzucht zullen de bandieten aanstonds de ongelukkige vrouw verraden, die gewond hier in huis ligt — en die zeker nog wel eenige jaren gevangenisstraf te goed zal hebben, wanneer het inderdaad bewezen kan worden, dat zij eenigen tijd de medeplichtige is geweest van Irwin Stanley !”

DE BANDIETEN OP HET DAK.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, en een diepe rimpel verbrak een oogenblik de gladheid van zijn hoog voorhoofd.

Toen zeide hij:

„Daarin kun je gelijk hebben! Ik erken, dat ik aan die mogelijkheid niet aanstonds gedacht had. In ieder geval zou men mijn beschermeling zoodra slechts haar naam wordt genoemd, door de drie bandieten, in verzekerde bewaring brengen, en de ongelukkige om te beginnen opsluiten in de ziekenzaal van de gevangenis, en niemand kan zeggen, wat haar dan later te wachten staat, want wij kennen immers haar verleden nog niet! Wij hebben echter nog een half uur den tijd, voor de politie hier is, en dat is ruimschoots voldoende!”

„Maar je kunt haar nu toch niet in een auto gaan vervoeren, Edward!” riep Brand verschrikt uit.

„Dat behoef ook niet,” hernam Raffles glimlachend. „Wij zullen haar hier in huis houden — en toch geef ik het den snuggersten politieman te doen, die schuilplaats te ontdekken!”

„Je hebt gelijk!” riep Brand uit. „De verborgen vliering!”

„Juist! Het is zeker geen aangenaam verblijf, maar als wij haar mededeelen, waarom het is, zal zij er zich in voegen! De bandieten zullen dan natuurlijk wel volhouden, dat de vrouw binnenshuis moet zijn, maar als de politie geen spoor van haar vindt, dan zal die leugen hen nog slechts meer nadeel berokkenen, en hun schuld nog verzwaren — Scotland Yard laat zich niet gaarne voor de mal houden! Laat ons maar spoedig aan het werk gaan!”

Raffles vond Eleonore Manoury wakker.

Waarschijnlijk had het revolvergeschot en het geschreeuw van den bandie haar doen ontwaken.

Zij keek Raffles met verschrikte oogen aan, en vroeg:

„Wat geschiedt er toch in huis? Ik heb licht gemaakt, zooals gij ziet — ik was zoo bevreesd!”

„Stel u gerust, Madame,” zeide Raffles, zijn koele hand op het voorhoofd van de gewonde leggend, waardoor aanstonds de verschrikte uitdrukking van haar bleek gelaat week. „Ik

zal u direct mede deelen, wat er geschied is — vergun mij echter een oogenblik!”

Raffles had zich voorzien van een paar stukjes bindtouw, en hij trad nu haastig op de gummi-slang toe, en bond haar op twee plaatsen dicht, die op bijna twee meter van elkander gelegen waren.

Eleonory Manoury sloeg hem met verbaasden blik gade, en vroeg:

„Wat doet gij daar toch? Wat beteekent die slang, die ik in den schoorsteen zie verdwijnen?”

„Dat ik u later wel eens vertellen, Madame!” antwoordde Raffles glimlachend. „Ik wil echter niet verhelten, dat dit het werk is van onzen gemeenschappelijken vijand, en ik reken op u, om u naar mijn instructies te schikken, want het is in uw eigen belang!”

En nu deelde Raffles haar met een paar woorden mede, wat er geschied was, terwijl de jonge vrouw ademloos toeluisterde.

Roer Raffles gereed was, zeide ze met een blik van innige dankbaarheid in de zwarte oogen, terwijl zij de hand van den Grooten Onbekende greep:

„Hoe zal ik u dit alles moeten vergoeden, John Raffles?”

„Daarover zou ik mijn hoofd maar niet breken, Madame!” zeide Raffles met een fijn glimlachje. „Onze eerste zorg is nu, u in veiligheid te brengen, want wij behoeven er niet aan te twifelen, of de drie handlangers van Stanley zullen u, als hun eigen zaak toch verloren is, onmiddellijk aan de politie verraden — en dat zou wellicht ernstige gevolgen kunnen hebben!”

De jonge vrouw sloot een oogenblik de oogen, en een lange huivering liep over haar lichaam.

Toen hernam zij op doffen toon:

„Zij zouden mij lange jaren in de gevangenis opsluiten — het zou mijn dood zijn, daar ben ik zeker van! Ik ben een verloren schepsel, dat weet ik en toch — ik kan de vrijheid niet missen, evenmin als lucht om te leven!”

Zij had, geheel onder den indruk van dit vreeselijke vooruitzicht, krampachtig de hand van den Grooten Onbekende gedrukt, maar deze

stelde haar weder gerust, en alleen de heldere klank van zijn sonore stem scheen haar weder te kalmeeren.

„Ik zweer u, Madame, dat gij niets te vreezen zult hebben, zoolang gij u onder mijn hoede bevindt!” hernam hij rustig. „Maar dan is het ook noodig, dat gij u eenige opofferingen getroost.”

„Zeg slechts wat ik te doen heb, Raffles, en ik voeg mij naar al uw wenschen!”

„Het zal noodig zijn, dat wij u gedurende eenige uren verborgen houden in een klein vertrekje, onmogelijk te vinden voor hen, die er de plaats niet van weten! Over een kwartier is de politie hier, en dan moet ieder spoor van uw aanwezigheid in dit huis zijn uitgewischt! Het is slechts een zeer klein vlieringkamertje — maar het is de eenige plek, waar men u niet zal kunnen vinden!”

„Breng mij daar dan heen!” zeide de jonge vrouw vastberaden. „Liever zou ik sterven, dan nu, juist nu in de handen van de politie te vallen!”

Bij die woorden had zij Raffles aangekeken op een wijze, die het bloed van iederen man in beroering zou hebben gebracht en hem een geheim zou hebben ontsluit, dat iedere ware vrouw zoo lang mogelijk angstvallig bewaart.

En een oogenblik leek het ook inderdaad, of een zachter aandoening het trakke gelaat van den Grooten Onbekende ontspande.

Maar dadelijk was hij weder de oude, en zijn stem klonk koel en zakelijk, toen hij hernam:

„Als gij het goed vindt, zullen wij nu aanstonds overgaan tot deze kleine verhuizing.”

Hij trad naar de deur, opende ze, en vond Brand op de gang, op zijn bevelen wachtend.

Hij wisselde op zachten toon eenige woorden met den jongen man en trad vervolgens weder naar het bed toe, terwijl Brand zich haastte, in het geheime vlieringkamertje alles in orde te brengen.

Raffles wachtte, totdat Brand weder was teruggekeerd, en besteedde dien tijd, om de wonde zijner patiente nogmaals grondig te onderzoeken.

Reeds begon zich het kogelgat te sluiten, en wanneer er geen plotselinge complicaties intraden, zou Eleonore Manoury reeds over een week het bed mogen verlaten, en een paar weken daarna zou zij geheel genezen zijn.

Hij wikkelde vervolgens de jonge vrouw zorgvuldig in de wollen dekens, en tilde haar daarop voorzichtig uit het bed.

„Sla uw armen om mijn hals, dan kunt gij u

beter vasthouden! Wij moeten een trap op,” beval hij.

Eleonore gehoorzaamde, legde het hoofd tegen zijn borst, slaakte een diepe zucht, en sloot de oogen, terwijl een flauwe glimlach haar lippen plooide.

Raffles droeg de jonge vrouw de kamer uit, de breede gang door, en besteeg den smalle trap, die naar den zolder voerde.

Deze was geheel door steenen muren omgeven, die ongepleisterd waren, zoodat de roode baksteen overal zichtbaar was, maar in een dezer muren, vlak tegen den zolder aan, bevond zich een kleine, geheime deur, volkomen onzichtbaar en die slechts te bereiken was, wanneer men op een kleine ladder klom, die tot dit doel tegen den muur werd gezet.

Op dit oogenblik stond het kleine deurtje open dat zoo laag was, dat men slechts kruipend door de opening kon gaan.

Brand was vooruit gegaan, en de ladder stond reeds gereed.

Raffles besteeg haar, steeds met de gewonde vrouw in de armen, en schoof nu het lichaam behoedzaam door de opening heen, terwijl Brand, die zich in het kleine vlieringkamertje bevond, daarbij de behulpzame hand bood.

Daar lag reeds een gemakkelijk veldbed gespreid, waarop de gewonde werd neergelegd.

Daar het vlieringkamertje, hetwelk nauwelijks een meter hoog was, geen enkel venster had, moest het electrisch worden verlicht, maar de draden van de lamp waren onzichtbaar.

Voor een behoorlijke ventilatie werd zorg gedragen door een klein rooster dat in de buitenlucht uitkwam, maar dat volkomen onzichtbaar was van buiten af, door een uitspringende daklijst.

Zelfs kon men het geheime vertrekje goed verwaremen door een kleine electrische kachel en zoo was het, althans voor eenige uren, ook voor een gewonde een zeer geschikte schuilplaats.

Raffles en Brand tilden Eleonore Manoury op het bed, Raffles overtuigde zich, dat het verband niet verschoven was, en daarop werd er onder het bereik van haar hand een blad neergezet, waarop een verfrisschende drank, en een kleine kelk met medicijn, welke zij reeds in staat was, zonder hulp naar haar lippen te brengen.

De kleine electrische lamp werd ingeschakeld, de zijden kap werd zoo geschoven, dat het licht de zieke niet zou hinderen, en tenslotte boog Raffles zich over zijn beschermeling heen, en zeide op bemoedigenden toon:

„Slechts weinige uren, Madame, en dan zal alle gevaar geweken zijn. Ik behoef u zeker wel niet te zeggen, dat gij u volkomen stil moet houden, hetgeen u in uw toestand niet al te moeilijk zal vallen, want het is zeer waarschijnlijk, dat de politieagenten, ingelicht door de handlangers van Stanley, ook op dezen zolder zullen verschijnen. Gij zult dit echter waarschijnlijk niet bemerken, want daartoe is de muur te dik. En wat de afsluiting betreft, als de politiemannen de kleine deur ontdekken, dan zijn zij bekwaam dan waarvoor ik hen houd. Mocht echter door een noodlottig toeval de schuilplaats toch ontdekt worden, maak u dan niet bevreesd, houd u zwaar ziek, zoodat men u niet zal durven vervoeren — en dan zal ik u nog weten te redden! En nu vaarwel, of liever tot ziens — alles zal goed gaan.”

Eleonore greep de hand van Raffles, en wierp hem een stommen blik toe, waarin al haar dankbaarheid lag uitgedrukt — en ook nog een ander gevoel, dat hand over hand bezit had genomen van haar hart, en nu haar oogen deed glanzen en haar boezem zachtjes op en neer deed gaan.

Raffles keek een oogenblik ernstig op haar neder, maakte toen zachtjes zijn hand los, en kroop achter Brand aan, die zich reeds weder verwijderd had door de nauwe opening, om vervolgens weder langs de smalle ladder af te dalen.

Een druk op een kleinen knop, eigenlijk gezegd een stiftje niet dikker dan een draadnagelknop, en onzichtbaar verborgen terzijde van het kozijn van het eenige venster, dat den zolder verlichtte was voldoende om de kleine steenen deur weder geruischloos op haar plaats te doen draaien, en nu was er zelfs met het scherpste oog volstrekt niets meer te zien van een voeg, zoo nauwkeurig paste deze deur in de opening.

Brand keek een oogenblik naar den muur, die nu een geheel scheen, en zeide toen op zachten toon:

„Heb je er wel eens aan gedacht, Raffles, wat de gevolgen zouden zijn, als geen van ons beiden meer in staat was, die deur te openen?”

Raffles knikte glimlachend, en antwoordde:

„Natuurlijk heb ik daaraan gedacht! Ik heb zoeven het geruischloos werkende mechaniek opgewonden, waardoor over vier en twintig uren, op de minuut af, de deur zich van zelf weder opent — in geval een of andere noodlottige gebeurtenis het ons beiden onmogelijk mocht maken, de deur eigenhandig weder te openen! En laat ik nu geen tijd meer verzuimen, — aanstonds breekt de dag aan, en ik wilde mij liefst

verwijderen, zonder dat de bandieten op het dak er iets van gewaar worden, en dat zal niet zoo moeilijk zijn, want de achtertuindeur is tamelijk ver verwijderd, en ik kan het motorrijwiel nog eenigen tijd voortduwen, alvorens het te bestijgen, zoodat zij ook het geraas van den motor niet zullen hooren.”

Onder het spreken waren de beide vrienden weder naar beneden gegaan, en zij troffen Henderson op zijn post aan, ingespannen naar het dak turende, en gereed om den eersten den beste, die het mocht wagen, naar beneden te klimmen, op een kogel te onthalen.

Raffles wisselde op gedempten toon nog eenige woorden met de beide mannen en daarop verwijderde hij zich snel en geruischloos in de duisternis van den tuin, die zich achter het landgoed uitstreckte.

En hoe Brand zich ook inspande, om eenig gerucht op te vangen, hij kon er niet in slagen iets te vernemen van het vertrek van Raffles.

Tien minuten later was het reeds zoo licht, dat men op verren afstand voor zich uit kon zien, en even daarna werd het geluid hoorbaar van een groote, snel naderende auto.

Brand, die van dit tijdsverloop gebruik had gemaakt, om het geringste spoor der aanwezigheid van Eleonore Manoury in de ziekenkamer uit te wisschen, trad snel voor een der erkers, en bromde voor zich heen:

„Daar komen zij aan! Ik ben benieuwd, wat ons het eerstvolgende kwartier zal brengen!”

De groote, donkergroene auto van Scotland Yard stond op dit oogenblik stil voor het landhuis, en er sprongen vlug vijf mannen uit, waarvan vier in uniform, terwijl ook de chauffeur zijn zetel verliet, ten einde als het noodig mocht zijn, hulp te bieden.

En nauwelijks hadden zij eenige stappen gedaan, of er kraakten snel achter elkaar eenige schoten, die klaarblijkelijk door de bandieten op het dak werden gelost.

„Prachtig!” bromde Brand voor zich heen. „Dat is wel het domste wat zij onder de gegeven omstandigheden konden doen! Het zal hun zeker geen goed doen, die schietpartij, dat is zeker!”

Hetzij de afstand te groot was, hetzij het nog altijd niet licht genoeg was om goed te kunnen mikken — geen van de agenten werd geraakt, en met een paar snelle sprongen waren zij op de stoep, en buiten het bereik van de kogels.

Brand was intusschen reeds naar binnen gesneld, en had de voordeur voor de vijf politieagenten geopend, terwijl de zesde een wakend

oogje bleef houden op de auto.

„Kom binnen, heeren!” zeide Brand.

„Graaf Palmhurst?” vroeg een der heeren, dien Brand aanstonds herkende als inspecteur Albert Donovan.

„Pardon mijnheer, ik ben zijn secretaris!”

„Maar zoeven sprak toch de graaf zelf tot ons door de telephoon?”

„Neen, dat was ik zelf!”

„De graaf is dus niet hier?”

„Neen, hij is op reis! Ik ben hier omdat ik dezer dagen een bespreking moet hebben met den rentmeester.”

„Zijt gij hier alleen?”

„Neen, met den chauffeur van den graaf. Hij houdt op het oogenblik den eenigen aftochts-weg van de schurken in het oog.”

„Zijn zij nog allen op het dak?”

„Ja.”

„Hoeveel zijn er?”

„Drie.”

„Kunt gij ons een middel aan de hand doen, om die kerels te naderen, zonder dat wij ons te veel bloot stellen?”

Brand dacht een oogenblik na, en antwoordde toen:

„Ik erken, dat het niet heel gemakkelijk zal zijn, maar het is toch te beproeven. Op den zolder bevindt zich een luik, dat rechtstreeks toegang geeft tot het dak, en wij kunnen dat ook nog bereiken door een tweede luik, dat zich in een der zolderkamertjes bevindt. Misschien slaagt gij er op die wijze in, de heeren in te sluiten. Maar zoudt gij niet eerst trachten, hen tot capitulatie te bewegen?”

Donovan haalde de schouders op en antwoordde:

„Ik vrees, dat het weinig baten zou, om kerels, die op ons schieten, een voorstel te doen om zich over te geven! Weet gij ook of zij een voorraad patronen bij zich hebben?”

„Dat is meer dan ik u zou kunnen zeggen!” antwoordde Brand glimlachend. „Ik acht het echter niet waarschijnlijk.”

Donovan dacht even na, en hernam toen:

„Hoe komt het eigenlijk, dat de schurken niet getracht hebben, zich een doortocht te banen naar binnen door een van de twee luiken waarvan gij mij zoeven gesproken hebt?”

„Dat komt omdat beide luiken van binnen gegrendeld zijn!” antwoordde Brand droog.

„Nu, als gij ons den weg wilt wijzen, zullen wij er wel spoedig een einde aan maken, naar ik hoop,” kwam de inspecteur.

Allen hadden hun revolver ter hand genomen,

ook Brand, en nu bracht de jonge man het eerst drie van de agenten naar een luik, en zeide op zachten toon:

„Gij moet eerst de zware grendel terug schuiven, naar gij ziet, en til dan voorzichtig het luik op, want de schurken zullen wel begripen, dat wij door deze luiken op het dak zullen komen, en er een wachtpost bij hebben uitgezet!”

De agenten knikten zwijgend en Brand vervolgde:

„Wij moeten zooveel mogelijk gelijktijdig trachten te handelen, zet daarom uw horloge nauwkeurig met het mijne gelijk — ook de secondenwijzer moet gelijk loopen! Zoo is het goed. Over drie minuten dus juist om vijf uur moet gij het luik optillen, en als de weg vrij is, op het dak klimmen — wij van onzen kant zullen dan hetzelfde doen!”

„Goed!” zeide een der agenten, die de brigadierstrepen op zijn mouw had.

Brand verwijderde zich, om zich naar den wachtenden inspecteur te begeven, die reeds met een anderen agent bij het tweede luik had post gevat.

Hij deelde Donovan mede, wat hij had afgesproken, en nu wachtten beiden met het horloge in de hand op het afgesproken tijdstip.

Toen er nog een minuut moest verlopen, schoof Brand langzaam en voorzichtig de zware grendel terug, en juist om vijf uur, zijn revolver voor zich uithoudend, duwde hij het luik voorzichtig open.

Maar dadelijk kwam er een hand door de opening steken, gewapend met een revolver, en de man, aan wien die hand toebehoorde, loste in de wilde een paar schoten, die gelukkig geen doel troffen, maar waarvan er een Brand rakelings langs de wang streek.

Met een vlugge greep stak Brand de hand uit, — en het volgende oogenblik had hij den pols van den schutter gegrepen, het luik nog verder opengedruwd met de linkerhand — en nu trok hij met een ruk den bandiet naar zich toe, die zijn evenwicht verloor, omlaag tuimelde, en beneden werd opgevangen door den inspecteur en den agent, die hem al spoedig onschadelijk hadden gemaakt.

„Dat is een!” zeide Brand verheugd, terwijl hij neerkeek op den geboeiden schurk, die met oogen gloeiend van haat en woede van den een naar den ander gluurde.

Zonder tijd te verliezen wierp Brand nu het luik terug, nam zijn revolver weder ter hand, en zag op een tiental meters een der beide andere

bandieten bij het tweede luik staan, die blijkbaar niets had gemerkt van het voorval, dat zich dan ook bliksemsnel had afgespeeld, en in gebukte houding gereed stond, half over het luik gebogen, met iets in de hand dat op een handgranaat geleek.

Brand bedacht zich geen oogenblik, maar mikte op den rechterarm van den bandiet en gaf vuur.

Met een heeschen schreeuw van pijn liet de bandiet het voorwerp vallen — en de volgende seconde toonde reeds aan dat Brand goed gezien had — het was een handgranaat, waarvan het ontstekingsmechaniek blijkbaar reeds in werking was gebracht, en die met een hevigen knal ontplofte.

Te midden van den kruitdamp zag Brand het lichaam van den bandiet een paar maal rond-draaien, en toen languit neerstorten op het platte dak.

En de rook was nog niet opgetrokken of de derde bandiet, inziende, dat iedere tegenstand nutteloos was geworden, kwam met opgestoken handen achter een schoorsteen vandaan, waar hij zich verdekt had opgesteld.

De kerel werd aanstonds geboeid, terwijl Brand op den anderen man toesnelde, die bewegingloos op het dak lag uitgestrekt.

Met den eersten oogopslag zag hij dat de handgranaat haar werk maar al te goed had verricht — de bandiet die haar had willen

werpen had reeds den laatsten adem uitgeblazen — zijn borst en hoofd waren als het ware doorzeefd met granaatscherven.

Maar ook een der agenten was tamelijk ernstig gewond, door een scherf van de granaat, die door het halfgeopende luik naar binnen was gedrongen en moest aanstonds worden verbonden en op een sofa neergelegd.

Omstreeks tien minuten later bevonden allen zich in de gelijkvloer gelegen ontvangkamer van het landhuis, Brand, Henderson, die al dien tijd zijn post niet verlaten had, de politie-beambten en de twee geboeide bandieten.

Donovan keek hen achtereenvolgens aandachtig aan, scheen zijn geheugen te raadplegen, en riep toen uit :

„Welzeker, ik vergis mij niet ! Wij hebben een goeden vangst gedaan ! Daar staan zoowaar onze vrienden „Black Pete” en „Smiling Jim” ! Ik geloof dat de heeren nog een appeltje met ons te schillen hebben — en het zaakje van vannacht zal wel voldoende zijn om jullie een jaartje of vier onschadelijk te maken !”

„Je hebt het ons gelapt, Donovan !” bromde de bandiet, die den bijnaam van Black Pete droeg, en die door Brand onschadelijk was gemaakt. „Maar het zou je niet zoo gemakkelijk gelukt zijn, als John Raffles jullie niet geholpen had ! Ja kijk mij maar niet zoo vreemd aan — John Raffles is hier in huis, en als je goed naar hem zoekt, zul je hem wel hier vinden !”

NAAR LONDEN TERUG.

Een oogenblik heerschte er stilte in het vertrek.

Maar Brand speelde zijn rol voortreffelijk.

Hij keek eerst den bandiet met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en vervolgens glimlachend naar Donovan, die hem op dezelfde wijze beantwoordde.

Brand voelde zich op dit oogenblik volkomen gerust.

Het was hem ingevallen, dat de schurken in geen geval uit zichzelf een woord zouden loslaten over Eleonore Manoury, of haar naam zouden noemen, hetgeen er ongetwijfeld toe zou leiden, dat men de ongelukkige vrouw dadelijk in verzekerde bewaring zou nemen, waarbij zij de kans liepen, dat zij in haar wanhoop om zich te wreken, haar minnaar zou verraden!

Een vrouw dacht en handelde in dergelijke dingen heel anders dan een man en zij zou zich zeker niet lang weerhouden door vrees voor de bende, als zij haar leven toch als afgelopen moest beschouwen!

Bleef dus alleen over de kwestie John Raffles!

Donovan had Black Pete een oogenblik spottend aangekeken, en hernam nu:

„Praat je daar over John Raffles, man? Wat beteekent die nonsens?”

„Het is geen nonsens, hij is hier in het huis!” schreeuwde Smiling Jim, die zijn bijnaam waarschijnlijk te danken had aan de omstandigheid dat er zich steeds een eeuwigdurende glimlach — maar niet van de aangenaamste soort — om zijn dunne lippen vertoonde.

„Houd je bek, Jim, en laat mij praten!” beval Black Pete op ruwen toon. „Ik zal precies zeggen hoe het geweest is — het komt er nu toch niet meer op aan.”

En toen hij de ongeloovige spottende uitdrukking op het gelaat van den inspecteur zag, ging hij op woesten toon voort:

„Ik zeg dat John Raffles hier is, en dat die mannen daar zijn medeplichtigen zijn! Hijzelf

is op het dak geweest, en heeft ons touw weggehaald, en die groote kerel daar,” hij wees op Henderson, die met een onnoozel gezicht stond te luisteren, alsof hij een geschiedenis bijwoonde, die hem in het geheel niet aanging, „heeft de ladder weggetrokken, zoodat ik bijna mijn nek had gebroken. Touw en ladder kunt gij natuurlijk nog vinden!”

„En dat zou voldoende bewijs zijn?” hernam Donovan. „Kom, kom, Black Peter, je praat wartaal man! Dit is het landhuis van graaf Palmhurst — hoe ter wereld zou de Groote Onbekende hier de baas kunnen spelen?”

Maar nu trad Brand naar voren en zeide op den meest hoffelijken toon van de wereld:

„U zou den man zijn zin kunnen geven, inspecteur, en het huis eens doorzoeken, ik heb den naam Raffles wel eens hooren noemen — en het zou mij een groote vreugde verschaffen, als ik hem eens van aangezicht tot aangezicht zou kunnen zien. Daarenboven zal ik u nog iets moeten toonen, waarop die schurken waarschijnlijk niet verdacht zullen zien. Zij hebben namelijk een poging ondernomen om mij heden nacht door middel van stikgas van het leven te berooven!”

Voor de inspecteur iets kon zeggen, had Black Pete een ruwen lach laten hooren, en riep nu spottend uit:

„Bewijs ons dat maar!”

„Dat zal ik!” hernam Brand kalm.

Hij wendde zich opnieuw tot Donovan en vervolgde:

„Ik zou u willen verzoeken, mijnheer de inspecteur, de schurken met u mee te nemen, want ik denk, dat zij wel dadelijk zullen bekennen, als ik hen — de kleine inrichting toon, welke ik verzonnen heb!”

Smiling Jim verbleekte, en wierp zijn medeplichtige een schuwen blik toe, die getroffen door den toon van Brand, op zijn lippen beet, en hem een woesten blik toewierp.

De inspecteur stemde aanstonds toe, en allen begaven zich naar het vertrek waar nog slechts kort geleden de minnares van den Meester op het ziekbed gelegen had.

Op den drempel bleven de beide bandieten, nauwkeurig door de agenten bewaakt, een oogenblik als door den donder getroffen staan, en wierpen elkander een stommen blik toe, waarvan alleen Brand de beteekenis begreep.

Het was een oogenblik vol spanning, want ieder oogenblik kon Black Pete zijn mond voorbijpraten, en naar de vrouw vragen.

Maar het bleek spoedig genoeg, dat de ijzeren tucht die in het Genootschap van den Gouden Sleutel heerschte, en de vrees voor de zware straffen, welke den verrader en zelfs den onhandige troffen, de lippen der beide mannen verzegelden.

Weliswaar begrepen zij volstrekt niets van de verdwijning der gewonde, maar zij lieten er niets van merken, en misschien ook meenden zij, dat zij eenvoudig naar een ander vertrek was overgebracht.

Hoe het ook zij — zij traden zwijgend binnen, en toen was hun eerste blik voor den schoorsteen.

Brand had intusschen den inspecteur naar de gummislang gebracht, en wees nu op het gedeelte dat zich bevond tusschen de beide strak dichtgeknoopte touwtjes, welke de buis over een afstand van een paar meter afsnoerden.

Daarop zeide hij luid genoeg, om ook door de bandieten te worden verstaan :

„Als gij aanstonds het dak eens nader onderzoekt, mijnheer, dan zult gij daar een reservoir vinden, dat gevuld met stikgas was, onder drukking. Ik zeg met opzet „was” gevuld, want de bandieten zijn natuurlijk zoo verstandig geweest de sluitkleppen open te schroeven, zoodra zij bemerkten, dat hun toeleg mislukt was, en dat zij niet konden ontsnappen, om aldus het gas geheel te laten vervliegen, en u op die wijze te berooven van een kostbaar stuk van overtuiging! Ik kon gelukkig hun voor-nemen bijtijds verijdelen, door den geperforeerden bol van plaatijzer buiten het raam te brengen, zoodat het dodelijke gas onschadelijk in de buitenlucht verspreid werd. Maar ik deed meer — ik bond deze touwtjes om de gaslang, en daar tusschen bevindt zich nog een hoeveelheid stikgas, die ik niet gaarne gebruiken zou om in te ademen! Wat zegt ge daarvan?”

„Ik zeg dat het knap gedaan is mijnheer, en dat het dezen kerels wel eens den hals zou kunnen kosten! Maar kunt gij mij niet zeggen,

waarom zij het op uw leven voorzien hadden?”

„Heel eenvoudig — zij wilden het huis op hun gemak kunnen plunderen!”

„Was hier dan veel geld in huis?”

„Gisteren was er nog wel ongeveer dertig duizend pond sterling, maar dat geld heb ik laat in den avond nog weggebracht — dat konden de bandieten echter onmogelijk weten!”

De inspecteur wendde zich tot Black Pete, en vroeg :

„Wat zegt gij daar wel van?”

„Ik zeg, dat het een vervloekte leugen is!” brulde de schurk. „Dat alles is gelogen — men bedriegt u! Er is geen woord van waar — — — ik — — —”

De bandiet kon van drift woede en teleurstelling bijna niet uit zijn woorden komen.

Vaag begon het hem duidelijk te worden, dat hij tegen de listigheid van een John Raffles en de koelbloedigheid van zijn helpers niet was opgewassen.

Maar zijn wraakzucht gaf het nog niet gewonnen, en daar hij zeker meende te weten, dat Raffles zich nog in het huis moest beyinden, riep hij uit :

„Ik herhaal dat Raffles hier is! Doorzoek het huis van den kelder tot den zolder! Laat geen kast ondoorzocht — gij moet hem vinden! Zoek het park af, het is niet groot, hij kan zich in een schuur, in een der loodsen, in het tuinhuis, ja zelfs in een boomtop verbergen hebben! Gij kent hem niet — hij weet zich zoo klein te maken als een muis, wat zeg ik — als een sprinkhaan! Gij kunt mij gelooven of niet, maar vannacht hebben wij te doen gehad met John Raffles, die hier was omdat — — — nu dat zijn mijn zaken niet, en ook niet de uwe!”

Zijns ondanks werd Donovan getroffen door den toon van woeste vastberadenheid, die uit de woorden van Black Pete sprak.

Hij keek Brand onzeker aan, maar op diens gelaat zag hij niets anders dan een mengeling van spot, ongeduld, verbazing en medelijden met zoo veel domheid, als waarvan de gevangen bandiet blijk gaf.

„Gij hoort wat deze man zegt, mijnheer?” vroeg de inspecteur eindelijk.

„Ik hoor het inspecteur — en ik herhaal dringend mijn verzoek van zooveen, doorzoek toch wat ik u bidden mag het geheele huis en den tuin met al zijn gebouwtjes! Laat geen kast ondoorzocht, zooals deze vriend u aanraadt, maar geef mij in dien tijd verlof, om aan mijn drukke bezigheden te gaan — ik heb werkelijk geen tijd om mij met dergelijke onzinnige grappen in

te laten!"

De toon van Brand was zoo zeker, dat de inspecteur weder aarzelde.

Toen bedacht hij zich echter, dat het voor een man als Raffles volstrekt niet onmogelijk kon zijn geweest, zich in dit huis op te houden, zonder dat de secretaris van graaf Palmhurst of de chauffeur, die waarschijnlijk in de kleine garage sliep, er iets van gemerkt hebben.

Hij achtte het zijn plicht het onderzoek in te stellen, al was het maar omdat Black Pete volstrekt geen reden had, John Raffles bij de zaak te betrekken, hetgeen hem van niet het minste nut zou kunnen zijn, en daarom zeide hij op een toon van verontschuldiging:

„Neem het mij niet kwalijk, mijnheer, wanneer ik uw voorstel aanneem! Gij kent John Raffles niet, zoo als wij hem op Scotland Yard kennen, en gij weet niet waartoe die man in staat is.”

„Ik laat u volkomen vrijheid,” hernam Brand eenigszins ongeduldig. „Ik behoef u niet te vergezellen, want in het geheele huis zult u letterlijk geen deur op slot vinden! Ga dus uw gang — en veroorloof mij dat ik mij terugtrek in mijn kamer!”

De inspecteur boog zwijgend, wel wat verlegen met de zaak, daar hij aan den jongen secretaris de vangst van een paar zeer gevaarlijke recidivisten te danken had, en gaf op gedempten toon eenige bevelen aan den brigadier.

De twee geboeide bandieten werden naar een klein vertrek gebracht aan den kant van den tuin, waar zij onder bewaking werden gesteld van twee der agenten, die met revolvers gewapend waren.

De overigen, onder aanvoering van den inspecteur, trokken het heele huis door waarbij Henderson met een onverschillig en verveeld gezicht hen den weg wees.

Het onderzoek begon bij den kelder.

Het was een wijnkelder, tenminste als zoodanig ingericht, want er waren een groot aantal wijnrekken langs de wanden aangebracht, die echter zoo goed als allen geheel ledig waren.

De wijnrekken waren van ijzer, en vast in de muren geklonken, en het was duidelijk, dat zij volstrekt niets konden verbergen.

Er was nog een aangrenzende kelder, die een aantal leege vaten en pakkisten bleek te bevatten.

Omdat de inspecteur zich nu eenmaal had voorgenomen, zijn plicht tot het uiterst te doen, en het huis nauwkeurig te onderzoeken, werden

al deze vaten omgekeerd, en de pakkisten volgden.

Donovan klopte op de wanden meer om niets over te slaan, dan dat hij zich ook maar een seconde verbeeldde, dat zich in dit landhuis van graaf Palmhurst een geheime schuilplaats kon bevinden, en dat die schuilplaats Raffles zou blijken te bevatten.

En toen nu het onderzoek van deze beide kelders in het geheel geen resultaat opleverde, was Donovan half en half geneigd, de zaak maar op te geven en de verklaring van Black Pete eenvoudig te beschouwen als de uitlatingen van een man, die om de een of andere reden tijd tracht te winnen, of die de aandacht op iemand of iets anders tracht te vestigen.

Toch zette hij zijn onderzoek voort, en Henderson bracht hem achtereenvolgens in alle vertrekken, zonder er een enkel over te slaan.

En het bleek dat de secretaris van graaf Palmhurst gelijk had gehad, toen hij zeide, dat Donovan alles geopend zou vinden, want deze behoefde zelfs geen sleutel om te draaien — alle kamers, en in die kamers alle kasten, waren geopend, en hij behoefde er slechts een blik in te werpen.

De meeste kasten waren van planken voorzien, en hier was een onderzoek uit den aard der zaak overbodig, meende Donovan.

En hiermede gaf de waardige inspecteur blijk, dat hij toch niet geheel en al op de hoogte was van alle gegevens, welke men betreffende den Grooten Onbekende met groote nauwkeurigheid had weten te verzamelen, anders zou hij geweten hebben, dat reeds twee malen — helaas te laat — het feit geconstateerd werd, dat Raffles zich verborgen had gehouden in of liever achter een kast, die wel degelijk van planken was voorzien geweest, en daarop zich zelfs kristal en zilverwerk had bevonden! In die gevallen echter was de achterwand van de kast met de planken die er aan vastzaten, feitelijk niets anders geweest dan een onzichtbaar aangebrachte deur.

Maar Donovan wist dat niet, en zoo vergevoegde hij er zich mede, snel een blik in de kast te werpen, om daarop weer verder te gaan.

De tocht ging van kamer tot kamer, en met onverstoortbaar gezicht bleef Henderson den stoet openen, opende de deuren, maakte met een kleine buiging plaats voor de politie-beambten, en wachtte dan rustig, bij de deur staand en met de handen op den rug gevouwen, het tijdstip af, waarop het mijnheer den in-

specteur zou behagen, het vertrek weder te verlaten.

Ook op de portalen en gangen werden alle deuren geopend, met even weinig succes en ten slotte bereikte Donovan, die reeds teekenen van ongeduld begon te vertoonen, de zolderverdiepingen.

Daar op den zolder volstrekt niets anders te zien was dan een verzameling droogstokken, een kleine trapleer, een mangel en eenige andere huishoudelijke artikelen, gaf Donovan zich zelfs niet de moeite, den zolder te betreden, maar ging slechts halverwege de trap op, en keerde dadelijk weer terug, nadat hij zich had overtuigd, dat de zolder heelemaal geen deuren had, en dat zich hier zelfs geen muis zou kunnen verbergen.

Hij liet zich door Henderson weder naar het vertrek brengen, waar Brand ijverig zat te werken, en zeide tot dezen, die zijn pen had neergelegd en was opgestaan :

„Het doet mij werkelijk leed, mijnheer, dat ik u langer heb opgehouden, dan volstrekt noodzakelijk was — maar ten aanzien van een man als John Raffles moet men zelfs meer dan zijn plicht doen ! Er blijft mij thans iets anders over dan u dank te zeggen voor uw doortastend optreden, hetwelk ons in staat heeft gesteld, de hand te leggen op een tweetal gevaarlijke boeven, die wij reeds eenigen tijd vruchteloos zochten. Wat den dooden man op het dak betreft, wanneer gij het veroorlooft, zal ik hier reeds even telephoneeren om den specialen politiewagen, die het lijk kan komen weghalen !”

„Doe als gij wilt, Inspecteur !” antwoordde Brand eenvoudig.

„Dan zal ik u bovendien nog verlot moeten vragen, mijnheer, het gevaarlijke toestel mede te nemen, waarmede de bandieten u hebben willen dooden.”

„Ook dat wordt u toegestaan ! Ik maak echter slechts een beding, — en dat is, dat er van de geheele zaak zoo weinig mogelijk ophef wordt gemaakt in de bladen, en indien het slechts eenigszins mogelijk is, zelfs wordt verzwegen, of althans in zulk een vorm aan de pers wordt medegedeeld, dat de naam van graaf Palmhurst er zoo weinig mogelijk in wordt genoemd. Hij is een eenzelvig man, en allesbehalve gesteld op zulk een opzienbarende publiciteit !”

„Mijnheer, ik beloof u, dat ik alles zal doen wat ik kan, teneinde aan uw verlangen te voldoen !” antwoordde Donovan.

Hij noteerde nu nog den naam Blunt, dier

Brand als de secretaris van graaf Palmhurst droeg, schreef nog andere dingen op, en begaf zich toen weder naar de ontvangkamer, waar de beide gevangenen in somber stilzwijgen verzonker terneder zaten, zorgvuldig bewaakt door de achtergebleven agenten.

Donovan richtte op strengen toon het woord tot Black Pete en zeide :

„Heb je soms gedacht, Black Pete, dat je door deze praatjes je zaak zou kunnen verbeteren ? Ik ben waarlijk wel gek geweest, dat ik nog een oogenblik aan je woorden geloof heb geslagen.”

Black Peter vergenoegde er zich mede de schouders op te halen, en zeide toen op schamperen toon :

„Het verwondert mij ook niet, dat gij hem niet gevonden hebt ! Gij hebt zeker in het geheel niets bijzonders gevonden ? Noch John Raffles noch iemand anders ?”

„Ik heb niemand gevonden, Black Pete, omdat er ook niemand is !” antwoordde de inspecteur met stemverheffing.

„Ja, het is alles volkomen in orde !” hernam Black Pete sarcastisch. „John Raffles is hier in het geheel niet geweest — ik heb het mij natuurlijk maar verbeeld ! Ik moet te diep in het glaasje hebben gekeken ! En breng mij nu maar weg — de zaak is nu zeker wel geëindigd, niet waar ?”

„Dat vrees ik tenminste voor je, Black Pete !” antwoordde de inspecteur ernstig.

Hij gaf op zachten toon eenige bevelen, en nu begaven zich eenige agenten naar het dak, teneinde daar het reservoir te halen, hetwelk gediend had om het stikgas te bevatten, en waarvan de kleppen inderdaad bleken te zijn opengeschroefd, zoodat het gas zich in de lucht had kunnen verspreiden, zonder schade aan te richten

De slang werd losgemaakt, en voorzichtig aan een koord door den schoorsteen naar beneden gelaten, en vervolgens werd zij behoedzaam opgerold, waarbij er zorg voor werd gedragen, dat het gedeelte, hetwelk nog een weinig van het vreeselijke gas bevatte, ongeschonden bleef.

Pas nadat dit alles verricht was, nam de inspecteur nogmaals afscheid van Brand, en werden de gevangenen naar de auto geleid, die een oogenblik daarna naar Londen vertrok.

En zij kon nog geen tien minuten weg zijn, of op den straatweg klonk het geluid van een naderend motorrijwiel.

Het was John Raffles, die terugkeerde !

Hij stalde dadelijk het motorrijwiel, en toen

hij het huis binnenging trad Brand hem reeds tegemoet.

„Ben je daar nu alweer? Is dat niet onvoorzichtig? Hoe wist je dat de agenten reeds weg waren?” vroeg hij.

„Ik had mij in hinderlaag gelegd, achter een schuur, terzijde van den weg, zag de auto voorbijrijden, en herkende onmiddellijk mijn vriend Donovan, en ook de beide gevangenen bandieten. Wat is er met den derde gebeurd?”

„Dood,” antwoordde Brand lakoniek. „Zijn eigen handgranaat, die ontijdig ontplofte, en die voor de agenten bestemd was, zond hem naar de andere wereld! Hij ligt nog op het dak! Men komt hem spoedig halen, dus ik zou je den raad willen geven, je voorloopig niet te laten zien!”

„Ik hoop dat zij een weinig haast zullen maken, om mij van dien dooden schavuit te ontlasten, want wij keeren nu zoo spoedig mogelijk naar Londen terug. Brand! Het wordt mij hier te warm! Ik onderschat Stanley volstrekt niet, en ik weet dat hij schrander genoeg is om dadelijk te voorzien hoe de vork in de steel zit, en dat zijn voormalige minnares hier nog altijd in huis moet zijn! Zijn eerste aanslag is mislukt, maar niemand kan zeggen, dat de tweede het ook zal zijn. Hij zal misschien geheel nieuwe middelen toepassen, minder nog om mij te vangen, dan om een lastige getuige uit den weg te ruimen, en ik heb het er nu eenmaal op gezet, om de ongelukkige vrouw te redden, en een ander leven te doen beginnen — tenminste wanneer zij dat zelf wil.”

Raffles haastte zich, terwijl Henderson en Brand den weg met hun verrekijkers in het oog hielden, zijn patiënte te gaan bezoeken, maar daar hij haar slapende vond, trok hij zich dadelijk weer terug — het zou nog altijd vroeg ge noeg zijn, om haar te wekken.

Omstreeks een uur later moest Raffles zich weder tijdelijk verwijderen, want toen kwam de lijkenwagen van de politie, een zwart geschilderde auto, die het vreeselijk misvormde stoffelijk overschot van den gedooden schurk kwam halen.

Dit was echter spoedig verricht, en om acht uur in den morgen keerde Raffles voor de tweede maal in het landhuis terug.

Iedereen was vermoeid en hongerig vanwege den doorgewaakten nacht, en zoo werd er dus allereerst voor een goed ontbijt gezorgd.

En nadat Brand en Henderson zich hiervan naar behooren hadden gekwet, werd alles in gereedheid gebracht, om zoo spoedig mogelijk

naar Londen terug te keeren.

Gelukkig was de toestand van Eleonore Manoury nog aanmerkelijk verbeterd, en haar vervoer, indien het voorzichtig plaats vond, behoefde volstrekt geen vrees te veroorzaken.

De auto werd weder te voorschijn gehaald, en van de noodige kussens voorzien, terwijl de eene helft van de achterste bank werd uitgetrokken, zoodat zij als het ware een rust- of ziekestoel vormde.

Daarop ging Raffles zijn beschermeling bevrijden, die verklaarde dat zij zooeven was wakker geworden.

„Gij zijt dus niet bevreesd geweest, Madame?” vroeg Raffles terwijl hij de gewonde vrouw voorzichtig optilde om haar naar de opening in den muur te dragen.

„Wie zou bevreesd zijn onder uw dak en uw hoede, John Raffles?” was de wedervraag van de jonge vrouw. „Ik stel volkomen vertrouwen in uw kennis en uw stoutmoedigheid — ik heb heel rustig geslapen, want ik wist wel dat er niets met mij zou geschieden!”

Raffles antwoordde niets, maar droeg Eleonore na haar langzaam en met voorzichtigheid door de opening te hebben geschoven, de kleine trap af, en vervolgens naar de auto, achter welker stuurwiel Henderson reeds plaats had genomen.

Het landhuis werd gesloten, de blinden werden weder voor de ramen gedaan, Brand nam naast Henderson plaats en de terugreis naar Londen begon.

Binnen een uur had men de eerste huizen bereikt, en nu werd er halt gehouden, teneinde de gewonde eenige rust te verschaffen, en wat vloeibaar voedsel te doen nuttigen, dat zij reeds met smaak verorberde.

Daarop werd de reis voortgezet, en weer een uur later stond de auto stil voor een oud hoekhuis in de Victoria Street, waarvan de hoofdingang was gelegen in de genoemde straat, maar het welk nog een achteruitgang had in een veel nauwere, onbekende en weinig begane zijstraat.

Raffles bezat dit huis onder den naam van Brown, een ontdekkingsreiziger, die een zeer ongeregeld bestaan voerde, en soms vele maanden achtereen weg bleef om dan eensklaps weder op te duiken, nu eens voor slechts weinige dagen, dan eens voor een week, maar zelden langer, want dan scheen zijn reiswoede hem weer aan te grijpen.

Men wist in de buurt dat hij reisde in gezelschap van twee bedienden — en die waren niemand anders dan Brand en Henderson, maar het gebeurde ook menigmaal dat de

zoogenaamde Brown alleen verscheen, en nog veel vaker geschiedde het, dat hij kwam zonder dat de bureu het bemerkten hadden, en op dezelfde wijze weer verdween!.....

De auto stond stil voor de huisdeur van het kleine huis en Brand voorzien van een huis-sleutel ging de deur openen.

Toen pas stapte Raffles uit, tilde de gewonde uit de auto, na haar gelaat met een dichte sluier te hebben bedekt, en droeg haar zoo vlug het huis binnen, dat bijna geen van de bureu er iets van had bemerkte.

Zij werd onmiddellijk naar de ruimste slaapkamer op de eerste verdieping gedragen, daar op het groote bed neergevlied, aanstonds diende Raffles haar een versterkend middel toe, en hij smaakte het genoeg haar spoedig in een verkwikkenden slaap te zien verzinken.

En nu pas dachten de drie mannen er aan, dat zij nog in het geheel geen bad hadden genomen, en dit was dan ook het eerste waartoe zij overgingen.

Het tweede was, dat Raffles aanstonds het uiterlijk ging aannemen van Dokter Brown, den

ontdekkingsreiziger, — een heer met rossig haar, een grooten hoornen bril op en een ijl, slecht onderhouden puntbaardje.

Toen hij hiermede gereed was — het was toen ongeveer half een in den middag, en het liep tegen lunchtijd — begaf hij zich naar zijn werk-kamer en zag onmiddellijk aan het gelaat van Brand, die met de handen op den rug op eenigen afstand van het venster stond, en aandachtig naar buiten keek, dat er iets ernstigs geschied was.

„Wat is er te doen, mijn waarde? Waar kijk je met zooveel ingespannen ernst naar?” vroeg Raffles naderbij tredend.

„Ik kijk naar den overkant, Edward — naar een haveloos man, dien ik van uiterlijk zeer goed ken!”

„Wat — de havelooze man van het landhuis?” riep Raffles met een klank van schrik en teleurstelling in zijn stem.

„Dezelfde!”

„En zijn hondje?”

„Zijn hondje zit op onze stoep!”

DE TROEVEN VAN JOHN RAFFLES

Een oogenblik bleef het stil in het vertrek. Brand had Raffles zoeven iets van het grootste gewicht en van hoogst onaangename aard medegedeeld.

En onmiddellijk begreep Raffles al het gevaar, dat hem van dezen kant bedreigde.

De havelooze kerel, die zich juist op dit oogenblik, alsof hij door muren had kunnen heen zien en wist dat hij verstandig deed zich uit de voeten te maken, langzaam verwijderd had, na zijn hond te hebben gefloten, en spoedig onder de menschenmenigte verdwenen was, kon er zich op beroemen, dat hij in het bezit was van een uiterst schranderen hond met een inderdaad wonderlijk ontwikkeld reukorgaan, dat zelfs door dit drukke deel van Londen het spoor van Eleonore Manoury en van haar beschermers had weten te volgen.

Het was echter ook mogelijk, dat Stanley, wetende, dat Raffles zich nu wel zou haasten, naar Londen terug te keeren aanstonds een paar spionnen had uitgezet ter plaatse, waar de breede straatweg in het Londensche stratennet overgaat, en vervolgens de auto had laten volgen.

Hoe het zij, de schurk wist het nu voor den tweeden keer, waar hij zijn doodsvijand te vinden had — en voor den tweeden keer was dit het werk van Eleonore Manoury, al was het dan ook geheel buiten haar wil en buiten haar schuld.

Want dat begreep Brand onmiddellijk — waren zij slechts alleen geweest, dan hadden zij zich alleen naar te vermommen, in een van Raffles huizen, en slechts een klein stuk met den trein behoeven te reizen, om zelfs een voortreffelijke speurhond als deze bastaard het spoor te doen bijster worden.

Gedane zaken namen echter geen keer, en zij moesten er rekening mee houden, dat zij opnieuw een ernstig gevaar het hoofd moesten bieden — en dat juist nu zij meenden, dat de ongelukkige, zoo hardnekkig vervolgde vrouw

eindelijk een rustig en veilig toevluchtsoord had gevonden.

Maar Raffles was er de man niet naar, daarom het hoofd in den schoot te leggen.

Er moest gehandeld worden, en dat wel spoedig.

Overdag zou de vrouw geen gevaar loopen, want Stanley moest begrijpen, dat hij dadelijk raak moest toeslaan, en haar voor eeuwig den mond moest snoeren, daar hij anders, nu zij zich van hem had losgemaakt, iedere minuut van den dag voor haar wraak bevreesd moest zijn.

Hij zou haar zeker niet durven laten arresteren om dezelfde reden, waarom ook Black Pete en Smiling Jim gezwegen hadden — eenmaal in arrest zijnde zou zij zich door niets laten weerhouden, om alles wereldkundig te maken, wat zij aangaande het leven van Stanley wist, en dan was zijn rijk ten einde!

Voor zichzelf echter moest Raffles ditmaal het grootste gevaar duchten.

Op dit oogenblik zou de havelooze kerel, de eigenaar van dien verwenschten hond, waarschijnlijk reeds per telephoon den Meester van het Genootschap van den Gouden Sleutel op de hoogte hebben gesteld van het nieuwe verblijf van Raffles.

En al zou hij aanstonds nog zoo goed vermoed het huis verlaten — de door Stanley uitgezette spionnen zouden begrijpen, dat de man, die in dat huis Eleonore Manoury had gebracht, niemand anders kon zijn dan de Groote Avonturier.

Maar dit was niet het eenige gevaar, dat hem dreigde.

Het ging niet alleen om zijn persoon — het ging ook om zijn huis.

En dit huis was hem bovenal kostbaar, want het bezat, behalve de beide zoeven genoemde uitgangen, nog een derden uitweg, die van de grootste waarde was gebleken bij verschillende gelegenheden, maar waarvan de ontdekking hoe onwaarschijnlijk dan ook, John Raffles

in de grootste ongelegenheden zou brengen.

Want die uitweg was niets anders dan een onderaardsche tunnel, die in bijna afgebroken rechte lijn van een verborgen kelder onder het huis in de Victoria Street doorliep tot aan de geheime werkplaats onder de oppervlakte van den tuin, die zich bevond achter het huis, hetwelk de Grootte Onbekende bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen, vice-president van de deftige Windsor Club!

In deze tunnel kon zich met groote snelheid ruim honderd kilometer per uur, een eigenaardig gevormd electrisch wagentje voortbewegen dat met twee wielen of er een enkele spoorstaaf liep, en daar bij in evenwicht werd gehouden door een giroscoop, een rondwentelende, zware stalen schijf, in het midden van het wagentje, die werkte bij wijze van tol, en het voertuigje in evenwicht hield.

Verder bevatte het huis verschillende geheime kasten, die vol hingen met kleederen, uniformen, pruiken en baarden, en al wat er noodig was voor een goede vermomming.

Zeker, het was niet waarschijnlijk, dat men die zaken zou vinden, en nog veel minder, dat men den geheimen kelder en het begin van de tunnel zou ontdekken, maar in ieder geval moest er met deze mogelijkheid rekening gehouden worden.

Zond Stanley weder zijn mannen, dan zou Raffles ze weten te ontvangen op een manier, die hen zou heugen, maar hoe moest hij handelen, wanneer de schurken ten tweede male anoniem de politie waarschuwd, en aan Scotland Yard te kennen gaven, dat zij den lang gezochten Gentleman-Avonturier ditmaal onder het mom van dokter Brown in de Victoria-Street zou kunnen vinden?

Geruimen tijd zat Raffles in gedachten verzonken, het eene plan na het ander bedenkende, en eindelijk hief hij met een ruk het hoofd op en zeide:

„Ik geloof, dat ik al iets gevonden heb, Brand.

„Laat eens hooren!”

„Er zijn twee kansen — de politie komt, of de mannen van Stanley komen!”

„Toegegeven!”

„Die kansen zijn weer te splitsen in een aantal mogelijkheden, welke wij niet kennen, ik bedoel, wij weten volstrekt niet, op welken nacht Stanley zijn slag zou willen slaan!”

„Denk je dat het juist een nacht zal zijn?”

„Dat is tenminste het waarschijnlijkste — en wanneer hij zijn mannen zendt, is het zelfs zeker.”

„En wat kunnen wij doen om dienaangaande zekerheid te krijgen?”

„Voor zoover ik weet niets!”

„Dan begrijp ik ook niet, op welke wijze wij den slag moeten afweren!”

„Ik geloof toch wel, dat er een middel is, mijn waarde! Ik voor mij denk dat Stanley zoo vlug mogelijk zal willen handelen, zonder tijd verloren te laten gaan, want hij moet er rekening mede houden, dat ik zijn slachtoffer weder naar een veiliger plek breng, bijvoorbeeld naar een van mijn eilanden, waar het hem volkomen onmogelijk zou zijn, haar te bereiken, en vanwaar ik haar heel gemakkelijk kan brengen naar welk werelddeel zij maar verkiest! Hij zal dus zonder dralen moeten handelen!”

„Laten wij eens aannemen, dat het voor vannacht zal zijn, Edward!”

„Dat wilde ik je juist voorstellen. Komen zij zelf — ik herhaal: dan zullen zij hier een partij vinden, die hen weet te slaan! En ik hoop, dat zij zelf komen, Brand!”

„Waarom?”

„Omdat ik dan de politie op hen af zal kunnen zenden!”

„Terwijl je hier zelf in huis bent?”

„Ik zal er niet zijn, Eleonore evenmin, en ook Henderson niet! Alleen de bandieten zullen er zijn!”

„Maar hoe ontdekken wij dit alles?”

„Daar schuilt juist het kardinale punt! Wij moeten dit weten — ofschoon ik er bijna mijn hand voor in het vuur durf te steken, dat Stanley allereerst zal beproeven, de zaak zelve op te knappen, en pas in het laatste geval van nood de politie ter hulp zal roepen! Hij heeft een persoonlijke wraak te koelen, en de straf, die de politie mij kan opleggen, zal hem veel te licht toeschijnen — bedenk eens, dat zij mij niet eens zal kunnen dooden!”

„Maar aan dat alles hebben wij niets, Edward, wanneer wij niet zeker van onze zaak zijn.”

„Wij zullen er volmaakt zeker van zijn, Brand.”

„Op welke wijze dan?”

„Door te wachten!”

„Te wachten? Dan zal het te laat zijn!”

„Volstrekt niet! Er is hier een groote politiepost op geen vijfminuten loopens afstand, en het is je natuurlijk bekend, dat ik wel van tien plaatsen van dit huis kan telefoneeren!”

„Welnu?”

„Welnu — wij maken alles gereed, reeds heden

nacht, om door de onderaardsche tunnel te ver-
trekken."

"Vervolgens?"

"Maar de rest is doodeenvoudig! Is het de
politie, die ons komt overvallen en wier nadering
wij zoo stellig zullen vernemen, als wij nu tegen-
over elkander zitten, dan is de zaak al heel een-
voudig — wij sluiten de geheime deur van den
kelder achter ons, nemen op het electriche
wagentje plaats en zijn een paar minuten later
in ons eigen huis in de Cromwell Street in
veiligheid!"

"En Eleonore?"

"Haar nemen wij natuurlijk mee!"

"Weet je wat dat zeggen wil, Edward?"
vroeg Brand op ongerusten toon.

"Ik weet, wat je bedoelt Brand! Zij zou dan de
eerste zijn, behalve jij en Henderson, die te
weten kwam, dat achter den eerwaardigen Lord
Aberdeen heel iemand anders schuilt, die luistert
naar den naam van John Raffles! Ik erken dat
hier gevaar loert — maar ik zie geen anderen
uitweg!"

"Ik weet er een!"

"Zeg eens op!"

"Je kunt haar blinddoeken!"

"Dat zal ik nooit doen! Ik zou het niet van
mij kunnen verkrijgen, haar op die wijze een
blijk van mijn wantrouwen te geven, neen Brand
zet dat maar gerust uit je hoofd!"

"Ik wist het wel vooruit!" zeide Brand
schouderophalend. "Maar dan heb ik nog een
ander middel, en dat zal je zeker wel toepassen,
daarvan ben ik overtuigd!"

"Je kunt het in ieder geval noemen!"

"Zij behoeft alleen van de tunnel iets te
weten, nietwaar? Het is toch niet noodig,
dat je haar zegt, waar de tunnel heen gaat!"

"Dat erken ik — daarvan kunnen wij haar wel
onkundig laten!"

"Welnu, het is immers nacht, wanneer wij
in den tuin van je huis aankomen en het is
volkomen onmogelijk, zelfs de richting van den
tunnel te bepalen, als men geen deskundige is,
en nog veel minder haar lengte! Je hebt dus niets
anders te doen dan haar snel door het huis,
dat natuurlijk ook niet al te helder verlicht
zal zijn, naar de voordeur te brengen, waar
Henderson klaar moet zijn met een auto!
Op die wijze is het zoo goed als onmogelijk,
dat zij weet waar zij is!"

"Dat middel is heel wat beter! Ik behoef
dan alleen maar te zwijgen — want ik zou mij
sterk vergissen, als Eleonore Manoury uit zich
zelf een onbescheiden vraag zou stellen."

"Ook ik ben daarvan overtuigd, Edward!
Nu doet zich echter een bezwaar voor — en
ik erken, dat ik het bijzonder groot acht."

"Wat is dat bezwaar?"

"De hond! Het is niet ondenkbaar, dat de
kerels al zij zelve komen, dien hond mede
brengen, om, in geval wij hun komst mochten
hebben voorzien, dat mormel weer achter ons
aan te sturen! Als je door de tunnel heen gaat,
zal dat beest dadelijk door den kelder hollen en
en wij zijn verloren!"

Maar Raffles klopte glimlachend op den
schouder en zeide:

"Als dat je bezwaar is, mijn waarde, stel je dan
maar gerust! Als zij dien hond hier in huis
brengen, dan is het een bovennatuurlijk wezen,
als hij er in slaagt ons spoor te vinden, na met
mijn middeltje te hebben kennis gemaakt,
dat ik echter voorloopig voor je geheim houd!
Is er nog iets?"

"Neen, Edward, alleen nog dit — zullen wij
bijtijds op de hoogte zijn van de nadering der
bandieten?"

"O, wat dat aangaat, zij zullen geen deurknop
aanraken, geen ruit kunnen uitsnijden, geen
dakluik kunnen aanraken, ja, zelfs geen pan
kunnen verschuiven van het kleine schuine ge-
deelte van het dak, of wij zullen het bijtijds
merken! En mag ik je nu een voorstel doen,
dat je, hoop ik, dadelijk zult inwilligen?"

"Natuurlijk, Edward!"

"Ik zou je willen voorstellen eenige uren te
gaan slapen! Het zal wel een zware nacht wor-
den, reken daar maar op."

En zoo geschiedde ook.

De mannen sliepen allen ruim zes uren aan
een stuk, en er deed zich al dien tijd niets
bijzonders voor.

Om acht uur werd er gedineerd, en toen
ging Raffles weder eens naar zijn zieke kijken,
die zienderoogen vooruit ging.

Raffles had het besluit genomen, haar pas
op het laatste oogenblik op de hoogte te stellen
van dit nieuwe gevaar, want hij wilde haar niet
noodeloos zenuwachtig maken.

En Eleonore Manoury sliep weder dadelijk
in, nadat Raffles haar verlaten had, met een
zachten glimlach op de lippen.

Het werd halftwaalf, en op dat tijdstip werd
Henderson door de onderaardsche tunnel
weggezonden, met het bevel tot minstens zes
uur met de auto in de Cromwell Street op en
neer te rijden in de buurt van het huis en op
het bekende fluitsein toe te snellen.

Voor meniggen zou deze opdracht een groote

plaag zijn geweest, die met tegenzin werd opgevolgd, maar de brave reus vond het de eenvoudigste zaak van de wereld, naar het scheen, en verdween door den geheimen kelder, terwijl de deur achter hem dichtviel, zonder eenig spoor in den muur na te laten.

Wat Raffles en Brand betreft, zij dachten er geen seconde aan, zich ter ruste te begeven, maar bleven als spinnen in hun web op wacht, ofschoon zij alle lichten in het huis op slechts weinig na hadden gedoofd.

Het was omstreeks half drie, toen een zeer licht gerucht de aandacht van Brand trok, en op het zelfde oogenblik ging de alarmzoemer over.

De beide mannen keken elkander aan.

Dat was het waarschuwingssein — de bandieten waren in aantocht!

Daaraan viel niet te twijfelen — De politie zou op geheel andere wijze zijn opgetreden en zooals gewoonlijk begonnen zijn met op de deurschel te drukken!

De beide mannen hadden den avond besteed om zelfs het allergeeringste spoor van hun kortstondig verblijf in het huis uit te wisschen, en zij behoefden dus niets anders te doen, dan de gewone vrouw, die bijna den geheelen dag rustig geslapen had, in veiligheid te gaan brengen.

Raffles ging haar wekken, stelde haar dadelijk gerust en deelde haar in weinige woorden mede wat er gaande was.

Daarop droegen beide mannen haar behoedzaam naar den kelder, Raffles stelde het mechaniek in werking, de deur opende zich en de tunnel werd zichtbaar.

Zij was verlicht door een aantal kleine gloei-peertjes, die aanstonds begonnen te branden, zoodra de deur geopend werd.

Door eenvoudig op een hefboom te drukken, had Henderson het kleine elektrische voertuig weder naar zijn plaats van vertrek teruggezonden.

En daar stond het nu — gelijk een sloep op wielen, voorzien van twee zadels, geplaatst voor en achter een soort langwerpige bak, die bestemd was om er van alles in te voeren, en die ook een mensch in liggende houding kon opnemen.

Eleonore keek zeer verbaasd om zich heen, toen zij zich weder voelde optillen, en in het vreemdsoortige wagentje dragen, waarvan de bak rijkelijk van kussens en dekens was voorzien maar zij maakte niet de minste opmerking.

Maar alvorens de deur weder te sluiten, vloog Raffles weder vlug naar boven, nam detelefoon

van den haak, en zond de volgende lakonieke boodschap aan het naburige politiebureau:

„Ik heb in het perceel nummer negentien van de Victoria Street zoeven inbrekers aan het werk gezien, ik zou er maar een half dozijn mannen op af sturen!”

Hij wachtte het antwoord niet af, maar hing het toestel weder aan de haak en spoedde zich naar den kelder terug.

Hij trad de tunnel binnen, de deur schoof achter hem dicht, en daarop nam hij op zijn beurt plaats op het achterste zadel, en met groote snelheid schoot het wagentje over de spoorstaaf, om enkele minuten later weder stil te staan in de geheime werkplaats van den Grooten Onbekende.

„Het zal op u den indruk maken, Madame, alsof wij wat met u sollen!” zeide Raffles glimlachend tot Eleonore. „Ik moet u echter verzekeren, dat het tot mijn spijt niet anders gaat.”

„Ik gevoel mij heel wel, John Raffles — let niet op mij!”

„Wij zullen u thans een heel eind uit de buurt brengen — naar Caïro! Vindt gij dat goed?”

„Naar Caïro?” herhaalde de jonge vrouw verwonderd.

„Gij zult er wel over drie uur zijn! Neen, vraag niets!”

Onder het spreken had Raffles, door Brand geholpen, Eleonore Manoury de ijzeren trap opgedragen, was met haar door de geheime deur het tuinhuis binnengetreden, en nu droeg hij haar snel door den tuin en door het groote heerenhuis naar de voordeur.

Hij liet het fluitsein hooren, Henderson kwam met zijn auto aanrijden, waarin de zieke behoedzaam werd neergevlid — en een uur daarna bevond zij zich aan boord van „De Sperwer”, de wonderlijke vliegmaschine, van Raffles, die hem bij vroegere gelegenheden reeds talloze diensten had bewezen, en die haar met een snelheid van vijfhonderd kilometer per uur naar het veilige Caïro voerde.

Intusschen waren vier mannen bezig, zich door een der zolderramen een weg te banen naar het inwendige van het huis in de Victoria Street.

Bij hen was de havelooze man met de bastaard terrier.

Zij liepen alle op vilten zolen, waren gemaskerd, en allen gewapend met revolvers.

Geruischloos doorzochten zij de vertrekken, en zij schenen niet weinig verbaasd te zijn, dat zij ze alle ledig vonden.

Eindelijk bereikten zij den kelder, en hier was

het, dat de havelooze man zich op zachten toon en met een woeste vloek tot zijn drie medeplichtigen wendde, en zeide :

„ Bij mijn ziel, ik geloof waarlijk, dat het caronje ons weer ontsnapt is. Tim — dat is weer een werkje voor jou, hond. Maar voor den duivel waar zit dat beest ?”

Men keek verbaasd om zich heen, maar de hond, die anders zijn meester trouw volgde, was nergens te zien.

Maar eensklaps werd er ergens boven in het huis een heftig genies en geproest gehoord.

„ Voor den satan, wat is er met Tim ?” riep de havelooze man, die alle voorzichtigheid uit het oog scheen te verliezen.

En hij rende naar boven, door de drie anderen gevolgd.

Een droevig schouwspel wachtte hen.

Tim zat op zijn achterdeel en niesde en wreef zich met zijn poot over den neus, zooals nog nooit een hond geniesd en gewreven had.

Zijn meester bukte zich, na zijn vinger te hebben nat gemaakt, duwde den top op den vloer, proefde even en brulde woedend :

„ Peper, al de vloeren in het geheele huis zijn met peper bestrooid ! Het beest is in geen maanden te gebruiken. Kom mannen, laten we gaan. We hebben hier niets meer te zoeken.”

De bandieten wendden zich reeds om ten-einde langs denzelfden weg het huis te verlaten en zij liepen regelrecht in de armen van een achttal voortreffelijk bewapende agenten, die niet veel moeite hadden om het geheele gezelschap, den niezenden hond inclus, naar het politiebureau over te brengen.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPENDBER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND

EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

De volgende aflevering bevat:

Ibrahim Dhâr, De Indiër

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK

EEN KEREL NAAR UW HART

LEEST!
GENIET!

Verhaal van Texas Jack, de groote spendber, die in de Indië is geweest en daar een kerel heeft ontmoet, die hem een groot geheim heeft verteld.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

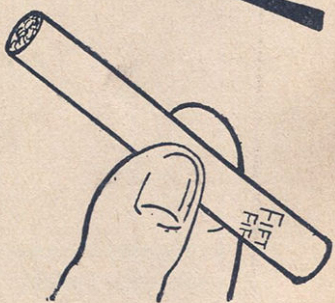
—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Special en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las, betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Luw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

90

FIFTY = FIFTY
AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”